ESOPUS

CUM COMMENTO

DAV. PAFFROED

S. A

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

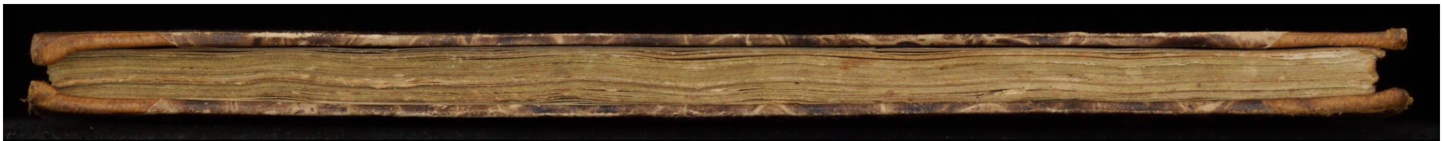
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

~~408.~~ 1/o
g.26
GW 403
CA 46

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

170
g 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Eſopus cum cōmento optĩo ꝛ morali

Koninklijke
Bibliotheek
te 's Hage.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

g Ræcia diſciplinarum mater ⁊ artiũ inter cæteros q̃s mũdo tulit ſapientes vnũ edidit meõrie dignũ Eſopũ noie. erat em̃ ingenio clarꝰ ſtudio ſedulus ⁊ placidus facũdia Quæ inter cætera q̃ ſcripſerat vtilia fabularũ exemempla vtilibꝰ plena etiã lrı̃s cõmiſit. ⁊ in vnũ redegit opuſculũ In quo ⁊ puuli diligẽtes inſtruãt ⁊ iucũdi reddãtur adulti Liber igitur iſte primo græce ↄſcriptus ẽ ab Eſopo. Poſt hoc a Romulo impatore rõano ad inſtruendũ Tibarciũ filiũ ſuũ in latinum venit Deinde rex anglie Afferus in anglicã linguã eum tranſferri p̃cepit Eſopus itaqꝫ de fabulis agens res inaiatas introducit loquẽtes videlicet beſtias ⁊ volucres ⁊ fabuloſe de eis ſcripſit. ſed de ſingulis moralit̃ concludit

v T iuuet ⁊ pſit conatur pagina præſens.
Dulcius arrident ſeria picta iocis
Ortulus iſte parit fructum cũ flore fauorẽ
Flos et fructꝰ emunt hic ſapit ille nitet
Si fructus plus flore placet fructũ lege ſi flos
Plus fructu florẽ ſi duo carpe duo
Ne mihi torpentem ſopiret inercia mentẽ
In quo peruigil mens mea mouet opus
Vt meſſis preciũ de vili ſurgat agello.
Verbula ſicca deus imple rore tuo
Verborũ leuitas morũ fert pondus honeſtum
Vt nucliũ celat arida teſta bonũ

a Nteqꝫ pcedatur ad textũ aliq̃ ſunt p̃mittenda. ⁊ primo de cauſis huiꝰ libri. vñ notãdum q̃ pn̄tis libri. ſicut ⁊ aliorꝫ librorꝫ q̃ttuor cauſæ. ſ. forãlis. ſt̃ mat̃ial̃ efficiẽs ⁊ formalis Vñ cã materialis ſiue ſubiectũ huiꝰ libri ẽ ſermo fabuloſus in reſpcũ ad virtutes morales Cã formalis ẽ duplex ſcdm̃ q̃ duplex ẽ forma. ſ. forma tractatꝰ ⁊ forma tractãdi Forma tractãdi ẽ modus agendi qui in ppoſito ẽ metricꝰ. Sꝫ forma tractatꝰ ↄſiſtit in cõpoſitiõe ⁊ explicabit̃ per ↄtinuatiões ⁊ diuiſiões Cã efficiẽs dicit̃ fuiſſe Eſopus q̇ erat græcꝰ. vñ vt fertur pn̄s liber ↄſcriptꝰ erat ꝑ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

mo in græco. ſꝫ poſtea iuſſu romuli impatoris romanoꝝ fuit trāſlatus in latinū. et hoc ꝓpter filios eius ꝗs voluit inſtrui ꝑ doctrinas huiꝰ libri Cā finalis ē duplex. ſ. intrinſica ⁊ extrinſica. Finalis intrinſica ē ꝯgnitio eoꝝ quæ tradunt in hoc libro. ſed extrinſeca eſt vt nos per documēta ⁊ fabulas hꝰ libri gradamur ad bonos mores His viſis accedēdum ē ad formā tractatꝰ. ſcꝫ diuiſionem libri Diuiditur igit in duas ꝑtes principales. ſcꝫ in ꝑtē ꝓhemialem. ⁊ partē executiuā. ſcđa ibi. Dū rigido. Pars ꝓhemialis pōt diuidi in quattuor ꝑtes Nā primo autor innuit delectationeꝫ ⁊ vtilitatem huiꝰ libri ſil' ſcđo tāgit cām ſuſcepti opis ibi Ne mihi torpentē Tercio inuocat diuinū auxiliū. ibi. Ut meſſis precium Quarto excuſat ſe de facilitate ſtili ibi. Verboꝝ leuitas. Notādum igit ꝙ autor dt in textu. pn̄s liber nedū eſt iucūdus. ſed etiā ē vtilis ad inſtructionem moris. et ergo pōt aperte ſubordinari phīe morali Eſt em̄ duplex poetria. ꝗdam ē ad delectationē tm̄. ⁊ tal' nō ſubordinatur alicui ꝑti phīæ Alia ē ꝗ ordiāt ad vtilitatē cuiuſmōi eſt iſta. vn̄ Oraciꝰ Aut ꝓdeſſe volūt aut delectare poetæ. et ergo ē ꝙ dicit Ut iuuet ⁊ ꝓſit conat pagina pn̄s Pro ꝗ notādū ꝙ autor declarās delectationē ⁊ vtilitatē huiꝰ libelli Innuit hāc ſentētiaꝫ ꝙ pn̄s pagina. i. pn̄s libellus dꝫ deſcribere fabulas ad delectatōem ⁊ etiā ꝟtutes morales ꝗ ſunt ad vtilitatem. Si aliꝗs quæreret quare autor nō tangit ſolū ꝟtutes abſqꝫ fabulis. ad hoc rn̄det autor. cū ſubdit. Dulciꝰ arridēt. Naꝫ ſeria ſiue vtilia magis determinat ſiue declarat qn̄ ſunt depicta rebꝰ iocoſis. ⁊ ꝓpter hoc in libello erūt ꝟtutes icœptæ cū fabulis ꝑmittēdo. ſ. fabulas ⁊ ſubiungēdo ꝟtutes Tūc ibi ortulꝰ iſte parit. autor magis declarat vtilitatē libelli di. ꝙ in iſto libello ē flos cū fructu ꝗ faciūt hominē fauorabilē. ⁊ ꝗ vult capere fructū capiat. ⁊ ꝗ florē. florē capiat. ⁊ qui vtrunqꝫ capiat vtrūqꝫ Et nota ꝙ au. ꝯꝑat ſermonem fabuloſum flori. et per fructū dat intelligere ꝟtutes morales. qꝛ ſicut flos ē modici valoris ſine fructu. ſic etiā ſermo fabuloſus eſt modici valoris ſine ꝟtutibꝰ quæ trahuntur ex fabulis

Um rigido fodit ore fimū dū queritat eſcā
Dū ſtupit inuēta iaſpide gallus ait.
Res vili precioſa loco nitidiqꝫ decoris
Si tibi nūc eſſet qui debuit eſſe repertor
Hac in ſorde iaces nil mihi meſſis habes

Quē limus ſepelit viueret arce nitor
Nec tibi cōuenio nec tu mihi nec tibi proſum
Nec mihi tu ꝓdes plus amo cara minus
Tu gallo ſtolidum tu iaſpide bona ſophiæ
Pulcra notes ſtolido nil ſapit iſta ſeges

¶ Finita ꝑte ꝓhemiali. hic ꝯſequēter au. ponit ꝑtem executiuā ⁊ pōt diuidi i tot ꝑtes q̄t ponit fabulas. ꝓmo au. ponit vnā fabulam cui⁹ documentū ē tale ꝙ ſtulto ⁊ vicioſo non valet ſcia. vel ꝙ ſtulti ꝑuipendūt ſcientiā. ⁊ hoc oñdit per quādam fabulā de gallo Nā gallus quadā vice quærēs eſcā fodiendo fimū inuenit lapidē ꝑcioſum iacētem in loco imundo. cui dixit gall⁹ iaces in loco vili ⁊ imundo. tu nō es vtilis mihi. ſed ſi aurifaber vel ali⁹ gēmarum cupidus te iueniſſet ꝑ eū ad ſplendorē tuū veniſſes ⁊ honores ꝑcipeᷓres Ego ṽo eſcā quæro ⁊ te nō hōrabo. qꝛ tu nō ꝓdes mihi. nec ego ꝓſum tibi. nec de te curo. qꝛ amo min⁹ cara ⁊ vilia viz grana. ⁊ ſimilia q̄ mihi ꝓſunt ad nutrimentū Deinde ſubdit doctrinam h⁹ fabulæ dicens. ꝙ ꝑ gallū dēmus intelligere ſtultū. ꝑ lapidem ꝑcioſum ſciam vel ſapiam. vñ ſicut gall⁹ ſpernit lapidē ꝑcioſuꝫ tā quā ſibi nō valentē neqꝫ vtilē. ſic etiā ſtult⁹ ſpernit ſapiam. eo ꝙ nō reputat eam neceſſariā neqꝫ vtilem

St lupus eſt agn⁹ ſitit hic ſitit ille fluētē
Tramite nō æquo quærit vterqꝫ lacū
In ſummo bibit amne lup⁹ bibit agn⁹ in imo
Hunc timor impugnat verba mouēte lupo
Rupiſti potūqꝫ mihi riuiqꝫ decorem.
Agnus vtrūqꝫ negat ſe ratione tuēs.
Nec tibi nec riuo nocui nā prona ſupinū
Neſcit iter nec adhuc vnda nitore caret.
Sic tonat ore lupus iteꝝ mihi damna mīaris.
Nec minor agn⁹ ait cui lupus immo facis
Fecit idē tu⁹ āñpater ſex mēſib⁹ actis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Cum bene patriſes crimine patris obi
Agnus ait tanto non vixi tempore p̄dō
Sic tonat an loqueris furcifer hūcqʒ vocat
Sic nocet innocuo nocuus cauſamqʒ nocndi.
Inuenit hi regnant qualibet orbē lupi.

Lūpꝰ et agnꝰ

Hic autor ponit aliā fabulā cuiꝰ documentū ē ꝙ mali tirāni potē
tes de facili inueniūt cām nocēdi paupibus ⁊ potētibus Iſtud no
bis innuit per lupum ⁊ agnū. Nā quodā tpe lupꝰ ⁊ agnus come
derūt ⁊ vtroqꝫ ſitiēti ſimul de riuo biberūt. ſʒ lupꝰ ſtetit in pte ſu-
periori. ⁊ agnꝰ in īferiori. lupus igit̄ cū hauſtū faceret . erexit ſe et
dixit ad agnū. tu q̇ lanā portas in deceptionem ſp meis offenſis ī
ſiſtis Agnꝰ vo ad hanc vocē tremilꝰ timide rn̄t ⁊ huiliter. dn̄e
potēs ⁊ tremide q̄re tā aſpe mihi loq̄ris innocēti. quas ei offēſas
ego paruulꝰ tibi poſſem inferte Et lupꝰ ait. tu turbas aquas ꝙ in
de guſtare nō poſſem. Rn̄ditqꝫ agnꝰ mira ſunt q̄ tu dicis. qꝛ cuʒ
tu ſtas ſupius ⁊ ego inferiꝰ. quō poſſū tibi aquas turbare. ſed occa
ſionem aduerſū me q̄ris. ſicut q̇ vult ab amico recedere. tunc ergo
exaſperatꝰ lupus ait iterū tu nimis es garrulꝰ ⁊ iurgia mecū mul
tiplicare p̄ſumis. ſicut pr̄ tuꝰ q̇ nōdum tranſactis tribꝰ menſibus
de eodē hoc in loco forefecit qđ in te merito redūdabit Et ait mi-
ſer agnꝰ. cur ſic in me pr̄is culpas refūdis q̇ nondū natꝰ erā Sic
mihi rn̄des in oībus ⁊ reclamare nō ceſſas. irruenſqꝫ in eū guttur
eꝰ crudelit̄ apphēdit ⁊ finē fecit vbor̄. moralit̄ ſic tirāni faciūt cū i
nocētū res l' mortē cupiūt ſiue iuſte ſiue iniuſte eoſ ſpoliāt ⁊ oppmūt

Vris iter rūpente lacu venit obuia muri
Rana loquax ⁊ opē pacta nocere cupit.

Omne genꝰ peſtis ſupat mens diſſona verbis
Cum ſentis animi florida lingua polit.
Rana ſibi murē filo cū fœderat audet
Nectere fune pedē rumpere fraude fidem.
Pes coit ergo pediſq̄ʒ mens a mente recedit
Ecce natāt trahitur ille ſed illa trahit
Mergitur vt ſecū murē demergat amico

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Naufragiū faciēs naufragat ipſa fides
Rana ſtudet mergi ſed mus emergit ⁊ obſtat.
Naufragio vires ſuggerit ipſe timoꝛ
Miluus adeſt miſeꝝ truci rapit vngua duellū
Hic iacet ambo iacent viſcera rupta fluunt
Sic pereant qui ſe ꝓdeſſe fatentur ⁊ obſunt
Diſcat in autoꝛē pœna redire ſuum.

Mus et rana

Hic autoꝛ ponit aliā fabulam cuius documentum eſt ꝙ nemo de
bet alteri pꝛomittere auxiliū quod coꝛ non intendit qꝛ tales bonū
dicētes ⁊ malū cogitātes ſæpe incidūt in laq̄os quos parauerūt ſi
cut innuitur nobis per murē ⁊ ranam Mure in oſtio molendini
ſuper limen reſidente. ſuperuenit rana de gurgite ꝓgreſſa ⁊ mure
ſalutato cuius illa domus eſſet eum interrogauit quā ſuā eē rn̄dit
Rogauit ergo rana ipſum murē vt ipſe illa nocte illā hoſpicio col
ligeret ⁊ benigne recipet. Cui mus benigne reſpondit ⁊ eam intra
re iuſſit ⁊ adduxit eā ſuperiꝰ. Factaqꝫ hoꝛa cenæ impoſuit ei groſ
ſam farinā ⁊ minuatam ⁊ rogauit illā diligenter vt comederet ea
q̄ haberet dicēs ꝙ ſi melioꝛa eſſent in domo mea libenter appone-
rem ea Et placuit ranæ locus ⁊ cibꝰ. ſed cū potꝰ diu expectatꝰ nō
venit. rana potare aſſueta triſtis recedit. ⁊ potum deeſſe egre tu
lit ⁊ dixit ꝙ mallet eſſe ſub molendino abſqꝫ tali cibo q̄ꝫ ſupꝛa ſi
ne potu Cui mus ait moleſtum ſibi eē ꝙ oblata ſibi non place
rent. ⁊ iurauit ſe nūq̄ꝫ vna nocte tā bene pꝛocuraſſe cibū ⁊ de ipen
ſa ſe velle recōpenſationē hr̄ē dixit Talibꝰ igitur auditis rana di
xit ⁊ rn̄dit ꝙ ſi ſecū ad ſua vellet tranſire ſibi reddere vellet cibum
cum potu āmimiſtrās in copia fauenſqꝫ mus ⁊ dictis eꝰ ⁊ ſe ꝓmit
tit ituꝝ Mane itaqꝫ facto aggreſſi ſunt iter et rana ꝑ pꝛatū rece
pit ſe ad fluuiū mure comitāte. erat āt aq̄ plenꝰ ⁊ via muri difficil'
volebatqꝫ deſiſtere ſꝫ ipm̄ rana ꝯfoꝛtauit ⁊ in vicino domū ſuā eſſe
dixit. tādem itaqꝫ p̄to a mure vix ſepato venerūt ad fluuiū. ⁊ ait
rana hac trāſeūdū ē nob' aq̄ vt vltioꝛ ripa nos recipiat i q̄ ē domꝰ
mea ad quā tēdiꝰ Feſſꝰ igit' mꝰ ex lōga via attenuatꝰ ad ranaꝫ ſic
iq̄t. aīciciā tuā iuite ꝑdo. ſꝫ hoſpicium tuum adire neq̄o quia ad
huc ḡuis aq̄s iſtꝭ me ꝯmittē n̄ audeo. ait ḡ rana. turpe ē mō deſi
ſtē ⁊ viā breuē n̄ ꝑficē ꝙ ſi feſſꝰ es ⁊ debil' ego foꝛtioꝛ iuuabo te ne i
aq̄ d̄ficias. ſic ḡ faciaꝰ filū nob' alligabiꝰ tu i colloꝛ ego i pede ⁊ tra

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

hendo remeabo. ſic ꝛ rana dixit ꝛ mus rem verbis optauit. ipſis ita
qꝫ in medio fluminis iam poſitis rana loquax exclamauit. ego cō
fiſa nimis meis virib⁹ iam deficio ꝛ ad ꝓfundū ducoꝛ ꝑituraſpon
teqꝫ ſe mergēs muri machinata ē naufragiū Mus autē rana tra
hente iā ſcd̄o ſubmerſus ſurſū tamē rediēs male geri intellexit. ꝛ
littus relictur⁹ reſpiciens illic redire voluit. oꝛtumqꝫ ē ibi litigiū
illis in partes trahentib⁹. rana nāqꝫ ad fundū tēdebat ꝛ mus ad
littus tendebat Dum em̄ ſic diſtrahunt illi Aq̄la q̄ foꝛte ſpecta-
trix aderat miſeꝝ dirimit duellum murē vnguib⁹ arripiēs ꝛ anne
xam ranā ſimilit̄ trahēs. q̄ cum ſe ad moꝛtē trahi videret. ſic fer
tur locuta fuiſſe. q̇ ſocio ſuo parat obꝓbꝛium. nō imerito cadit in
laqueum Allegoꝛice ꝑ ranam pōt intelligi caro hūāna. ꝑ murem
autē intelligit̄ aīa quæ aduerſus carnē ſꝑ militat. caro ꝯcupiſcit
aduerſus ſpūm ꝛ ſpūs aduerſus carnē Caro em̄ nitit̄ trahere aīaꝫ
ad trena ꝛ carnales. delectatiōes Aīa vero reſilit ad bona opa ꝛ iſtꝫ
ſic litigautib⁹ veīt Milu⁹. i. diabol⁹ quaſi bol⁹. i. moꝛſus duoꝛuꝫ
ſcꝫ coꝛꝑis ꝛ aīæ. vel alit̄ ſicut tāgit̄ in fine lrē. ꝑ ranā intelligunt̄
deceptoꝛes bonū dicētes deceptiōiqꝫ intēdentes. conant̄ em̄ alios
decipe ꝛ ſic qn̄qꝫ cadunt in inſidias q̄s alijs ꝑauerūt. ſic dꝛ in ps.
Incidit in foueā ꝛc

Ncām canis vrget ouē ſed ꝫ arbiter audit
Reddit ouis panē vult canis illa negat.
Pro cane ſtat milu⁹ ſtat vultur ſtat lup⁹ iſtāt.
Panē quē pepigit reddere reddat ouis
Reddere nō debet nō hꝫ quod reddere poſſit
Et tamē vt reddat arbiter inſtat oui.
Ergo ſuū licet inſtat hiems ꝑuendit amictum
Et boꝛeam patitur vellere nuda ſuo
Sæpe fidem falſo mendicat inercia recte.
Sæpe ſolet pietas criminis arte capi

canis et ouis

Hic autoꝛ ponit aliam fabulā dicēs ꝙ quodā tempore canis tra
xit ouē in cām ꝓ pane quē ſe dixit illi ꝯceſſiſſe. ſed ouis hoc factū
negauit dicēs ſe nunq̄ꝫ panē a cane mutuaſſe Iudex ergo ſi teſtes
haberet hmōi rei vel fideiuſſoꝛes canē interrogauit Qui duos te
ſtes noīauit lupum ſcꝫ ꝛ miluū Et iudex ab illis veritatē reqrit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

at illi teſtimoniū veritatis dederunt quia partē hr̄e ſperabant in oue ſi damnaretur Judex ergo præcepit oui quaten⁹ de debito ſuo cani ſatiſfaceret ex quo idoneis teſtibus cōuicta eſſet. ſed illa miſera nihil habuit p̄ter lanā qd̓ dare poſſet et hiems erat ⁊ canis forꝛiter inſtabat. ouis ergo lanam exuēs eā cani p̄ſentauit ⁊ nuda remanſit Canis autem . hac ſatiſfactione non ero contentus ait et irruens ſup̱ eā falſis teſtibus ſuis lupo et miluo miſerā illā miſeriorem reddidit Moraliter ſic peruerſi ⁊ fallaces faciūt q̄ſi res aliorum appetunt cū ſuis ꝯplicibus tractant ⁊ agūt qualiter iudicijs ſuis eos ſubuertere poſſint

Tratione pari fortunæ munera ſumāt
Sumūt fœdus ouis capra iuuēca leo.
Ceruus adeſt ceruū rapiūt leo ſic ait heres
Primæ partis ero nam mihi primus honor
Et mihi defendit partē vis prima ſecundā.
Et mihi dat maior tercia iure labor
Et pars quarta meū niſi ſit mea rumpit ađrem
Publica ſolus habet fortior ima premens
Ne forti ſociet fragilis vult pagina præſens
Nā fragili fidus neſciat eſſe potēs

Hic autor ponit aliam fabulam cui⁹ documentū eſt ꝙ hoīes pauperes qui ſunt p̱uæ potētiæ nō ſe dn̄t ſociare potentiorib⁹ qm̄ potentes ſemp̱ volūt habere p̱tem meliorem . Jſtud nobis innuit p̱ leonem caprā vaccā et ouem. Jſta autē aīalia cōpactum fecerunt inuicem ꝙ q̄cunqꝫ rapina eis occurreret illam inter ſe diuiderent. Accidit autē ꝙ capiebāt ceruū quē in quattuor p̱tes diuiſerunt. qua diuiſione facta dixit leo. ex quo rex ſum. iō ratione nobilitatꝭ et regalis dignitatis prima p̱s erit mea. ſcdā p̱s etiā erit mea. qꝛ fortior vobis ſum. tercia ꝟo p̱s mihi iure debetur qꝛ vobiſcū laboraui . quartam ꝟo p̱tem ſi quis rapere voluerit me⁹ non erit amicus. quibus auditis alia aīalia timore leonis cōcuſſa fugierunt et nullam partē accœperūt Moraliter per leonē intelligūtur potētes. ⁊ p̱ alia aīalia intelligūtur īpotētes Si āt ꝯtingat ꝙ paup̄es hn̄t aliq̄d diuidere cū potētib⁹ potētes accipiūt ꝓ ſe p̱tes melioēs

leo capra vacca et ouis

At cãis ore gerẽs carnẽ caro porrigit umbrã
Umbra coheret aquis has canis urget aq̃s
Spẽ carnis plus carne cupit plus fenore ſignũ
Fœnoris os aperit. ſic caro ſpeſqȝ perit
Non igitur debẽt pro vanis certa relinqui
Nõ ſua ſi quis amat mox caret ipſe ſuis

de cane et vmbra

Hic au. ponit aliã fabulã cui⁹ documentũ eſt. ꝙ hõ prudens non dȝ dimittere certa q̃uis ſint modica ꝓ incertis q̃ reputãtur magna. qꝛ modica res certa plus valet q̃ȝ magna res incerta. iuxta illud Plus valet in manib⁹ paſſer q̃ȝ ſub dubio grus. Iſtud nobis innuit fabuloſe ꝑ canẽ q̇ natauit ꝑ aquas. fruſtum carnis ĩ ore gerens ⁊ vidit in aquis vmbram carnis maiorẽ q̃ȝ erat fruſtũ quod hẽbat in ore. et ſic ipſe cupiẽs illud fruſtũ magnũ apit os ad capiendũ illud. et ſic tãdem cũ os apuit amiſit tam carnẽ verã q̃ȝ vmbrã carnis Allegorice ꝑ canem intelligit hõ parcus vel auar⁹ qui multotiẽs q̃rit bona aliena. ⁊ q̃n̄qȝ ↄtingit ꝙtalis ex nimia cupiditate amittit bona ꝓpria. Uel aliter ꝑ canẽ poſſum⁹ intelligere hoiem qui dimiſſo ſũo bono inheret bonis terrenis q̃ ſunt tanq̃ȝ vmbræ. et qꝛ fœlicitatẽ hmõi nõ q̃rit niſi ĩ bonis terrenis. iõ finaliter remanet vacu⁹ eo ꝙ ipo moriente ſummũ bonũ nõ ɋ̃ſiuit. vnde bona tpalia dimittit moriens in manus alioꝝ. et ſic a ſe trãſſeunt bona tpalia ſic acquiſita. ⁊ ſic amittũt bona ſempiterna

Fœmina dum nubit furi vicinia gaudet
Uir bonus et prudenu talia verba mouet.
Sol pepigit ſponſã iouis aures terra q̃relas
Pertulit ⁊ cãm cur foret ægra dedit
Sole necor ſole quid erit ſi fuerit alter
Qnid patiar quid agat tãta caloris hiems
Hic prohibet ſermo letum prebere fauorem
Qui male fecerũt vel mala facta parant.

de ſole et vxore

Hic au. ponit aliam fabulam. ꝙ quodam tempore fur duxit vxorem ad cuius nupcias vicini ↄuenerũt gaudentes ⁊ letantes. qđ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

videns quidam vir diſcretus ꝓtulit hanc fabulã. Quodam tem
pore ſol debat vxorem ducere vt filios ꝯformes procuraret. quod
audiens vniuerſa creatura ꝑ terram cõſiderans periculũ qđ inde
eſſet venturꝫ dixit ardores vnius ſolis vix tolerare poſſumus. qđ
ergo erit ſi plures ſoles noui naſcerentur. ⁊ clamans in cœlũ quæ
rulis vocibus iouem ſũmum deum inuocauit. quatenꝰ incõmodũ
ammoueret Juppiter igitur ꝯmotus præcepit ſoli ſine vxore per
manere. quaſi diceret. iſte vir diſcretus o vos boni vicini res vrãs
perditis per iſtum vnũ furẽ. quid ergo erit ſi fur alios fures gene
rare. quare multũ inſipiẽter agitis ꝙ ad nupcias eius peruenitis
gaudẽtes ⁊ letãtes. Jſta fabula docet etiã moraliter ꝙ melius eſt
habere vnũ principem q̄ꝫ plures. nam ſi plures ſint quilibet ſibi
venditi honorem ⁊ ſeruitiũ quibꝰ ſufficere nequeunt ſubdit. ⁊ ill'
ꝓ honore diſcordantibꝰ neſcit populꝰ cui adhereat. vel ſub q̄ tuti
us viuat. ⁊ inde oriuntur rapinæ. homicidia. ⁊ alia plura mala

Reta lupuꝫ cruciat via gutturis oſſe retẽto
Mendicat medicum multa daturus opẽ.
Grus promiſſa petit de faucibꝰ oſſe reuulſo
Cui lupus an viuis munere tuta meo.
Nonne tuũ potui morſu precidere collũ
Ergo tibi munus ſit tua vita meũ
Nil prodeſt prodeſſe malis mẽs praua maloꝝ.
Jmmemor accœpt nõ timet eſſe boni

Hic autor ponit aliam fabulam. cuiꝰ documentum eſt ꝙ expedit malis hominibꝰ benefacere. qꝛ ſunt ingrati ⁊ beneficiorum in me mores. ⁊ iſtud nobis innuitur per lupũ ⁊ gruem Quodam ĩtẽpo re dum lupus ſumptis carnibus os roderet. ⁊ particulã oſſis gut turi eius inheſit ⁊ magnum ſibi dolorẽ intulit. Lupus ergo po tens in curia leonis regis vtpote ſummꝰ prepoſitꝰ regis. fecit om nes beſtias ꝯgregare ſperãs ab aliqua ſui doloris et periculi perci pere medelam queſiuit ſi aliqua beſtiarum hũerit artem medicine que ſuo dolori poterat ſubuenire. Aducta eſt itaqꝫ grus ad lupi i firmi præſentiam que ſalutiferam lupo ꝓmittit medicinam. ſi de mercede eſſet certificata. Lupus ergo his verbis conſolatus dixit ſe in tanta neceſſitate non velle parcere diuicijs. Promittit ergo

Lupus et grus.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

munera ma[illegible]a. dummō conſequi pōt ſanitatez Grus ergo collo ſuo in gutture lupi imiſſo cām doloris eduxit. et ſic lupus ſanat Quo facto grus exigit a lupo p̄miſſa Cui rn̄dit lupus. nōne magna meæ pietatis mūera recepiſti dum de gutture meo caput tibi ſanū emiſi. ſi ergo ſapiens eſſes hoc munere ꝯtenta fores cū tu maniſeſte ſcias gruinas carnes me maxime deſiderare in iſta infirmitate Moraliter per gruem intelliguntur paupes ꝛ ipotentes. q̄ ſunt ſub potētioribus. videtur em̄ potētioribus ꝙ paupes ſufficientem mercedē recipiunt ꝓ laborib⁹ ſuis in hoc ꝙ eos viuere permittunt ꝛ bona reſidua quæ habent nō vſurpant

Extu q̄rulam verboꝝ nectare plenā.

Pro cane mota canis ſuſcipit ede canem.

Hec abit illa manet hæc curſitat illa quieſcit

Hinc tamē a partu rumpitur illa quies

Illa redit reddiqꝫ ſibi ſua tecta precatur

Obſerat hæc aurē nec minus aure domū

Pl⁹ p̄ce poſſe minas putat hæc pl⁹ bella duoꝝ

Neſcit poſſe minas pl⁹ p̄ce bella minis

Cū dolor hanc armet pl⁹ matrē fili⁹ armat

Cedit ſola gregi cauſaqꝫ iuſta perit

Non ſatis eſt tutum mellitis credere verbis

Ex hoc melle ſolet peſtis amara ſequi.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Hic aũ. ponit aliã fabulã ꝙ neõ debet fidẽ adhibere blãdiẽtibꝰ et adulãtibus. et iſtud nobis innuit ꝑ caniculã Quoddã em̃ tp̃e canicula inſtãte tp̃e partus cũ in aptũ locũ pariẽdi nõ hrẽt rogauit aliã caniculã vt ipſã in hoſpicio reciperet donec catulos ſuos in lucẽ ꝓtuliſſet. q̄ p̄cibꝰ eiꝰ acquieſcẽs ipſam ad domũ ſuã intrare permiſit. Partu vero cõpleto mox iuſſit vt aliud ſibi hoſpiciũ inquireret qꝛ ꝑ anguſtiã domus eã ſuſtinere nõ poſſet. illa ꝑ partũ adhuc lãguida ĩſtat ⁊ rogat vt eã patiat̃ donec catuli ludere poſſint. hoſpita victa precibꝰ cõceſſit qđ optauit. Poſt hec vero cũ catulos ludere videret iterũ eum monuit ad aliud hoſpiciũ acquirẽdum. ſꝫ tũc mater catulorum ait ad eã. quõ aio potes talia loq̄ ⁊ ita nos vrgere cũ iã gelidꝰ boreas niues voluat ⁊ glacialis pruina oẽm beſtiaꝫ conſtringat. ſed age miſericordit̃ nobiſcũ. ⁊ hũane tolerando nos vſqꝫ ad amena eſtatis tp̃a cũ exire potuerimꝰ ⁊ diſcurrere. hoſpita iteꝝ placata vſꝫ ad eſtatẽ eã tolerauit Facã ĝ eſtate iuſſit illaꝫ ſine om̃i ꝯtradictiõe domum ſuam vacuare. qꝛ nec p̃ce nec precio ip̃aꝫ de cetero pati vellet. Uidẽs ergo ꝙ p̃ce nil ampliꝰ faceret ĩcepit minare ⁊ ait. debilis ẽ ſatis vrã ptãs. ⁊ mirũ eſt ſi putetis ꝙ ſola nos oẽs expellere poteſtis. meo ergo cõſilio verbis vris parcatis. qꝛ fortes mõ ſunt catuli noſtri ⁊ feroces. ꝙ ſi minari volueritis ve vobis ve pellibꝰ vris. et domꝰ quam vrãm eſſe dicitis in nrõs venit vſus Moraliter ſic callidi ſimplices q̃ſqꝫ decipiũt ⁊ blãdis adulationibꝰ primo eos ſupplantãt. poſt hec bonis ſuis ⁊ dominibus eos violenter eliminant.

Cum niue cãdet humꝰ glacies dũ ſopita quaꝝ
Curſus in colubꝝ turbida ſeuit hiems
Hunc vidit hunc reficit hoĩs clemẽtia dẽtum
Tempat huic tecto. tempat igne gelu
Ore ferit virꝰ coluber ſic toxicat edem
Hoſpes ait colubro nõ rediturus abi.
Nõ exit coluber nec vult exire ſed heret
Amplectẽſqꝫ viꝝ fibula dura mouet
Reddere gaudet homo neqꝫ ꝓ melle venenũ
Pro fructu penã pro pietate dolum

Hic au. ponit aliã fabulã cuiꝰ documentũ eſt ꝙ homo cauebit ma lis hoibus bñficia impẽdere. qꝛ mali ꝓ beneficijs impẽſis frequẽ ter mala impẽdunt. ſicut nobis innuit per colubꝝ Quodam tpe coluber rogauit quẽdam viꝝ vt ipſum frigore magno inſtãte i ho ſpiciũ reciperet vt ſic frigiditatem tolerare poſſet. Ille vir bonꝰ cõ patiens colubro recepit eũ in domũ ſuam. poſuitqꝫ eum ad ignez Coluber itaqꝫ ſic caleſactus incepit emittere venenũ ſuum ⁊ into xicauit totã domum. quapropꝑ hoſpes præcæpit colubro vt do mum ſuã exiret. ⁊ ampliꝰ nõ reuerteretur Coluber autẽ nolẽs exi re amplexus ẽ viꝝ. eumqꝫ ſuo infecit veneno Allegorice ꝑ colu‑ brum põt intelligi carnalis delectatio quæ dũ fouetur ⁊ admittit venenũ ſuum fundit ⁊ ſic hoſpitem ſcꝫ hoiem qui eam admittit ꝑ peccatũ intoxicat. et quãto plus moratur. tãto difficiliꝰ expellit ⁊ tandẽ hõ ad expellendũ efficit ĩpotẽs Moraliter ꝑ colubꝝ ĩtelli guntur hoies praui ⁊ ingrati reddentes mala ꝓ bonis. ſicut fecit coluber.

Udet aſellus aprũ riſu tẽptare proteruo
Audet iners forti dicere frater aue.
Vibrat aper pro voce caput nam verba ſuꝑbit.
Reddere ſed dentẽ vix tenet ira trucem
Sus tñ iſta monet vilẽ dens nobilis eſcam
Spernit et deſidia tutus es ipſe tua.
Non debet ſtolido ledi prudentia riſu.
Non ſtolidis doctũ debet adire iocis.

Hic autor ponit aliam fabulam. cuiꝰ documentuꝫ eſt ꝙ ſtolidi et indocti nõ debent deridere doctos viros ⁊ prudẽtes. neqꝫ dñt offẽ di deriſionibꝰ. iſtud innuit nobis per apꝝ et aſinum Quodam eñ tpe aſinus obuiauit apro ⁊ incepit ironicæ loqui ad aprum ⁊ ipm ſubſannare ſuis deriſionibꝰ dicẽs Aper bone frater aue. Aper au‑ diens illam ſalutationẽ ironicã nõ rñdit ⁊ mouebat caput. qꝛ de‑ dignabatur reſpondere ⁊ iraſcebatur intantũ ꝙ vix tolerare poſſꝫ ne aſinum ſuis dentibꝰ vulneraret. dixit hæc verba aſino. Meus dens ſpernit eſcam vilẽ ⁊ deſidem. quare tu ꝓpter tuã deſidiã ⁊ vi litatem es tutus Moraliter per aſinũ intelligunt ſeculares ⁊ in‑ docti. per apꝝ intelliguntur religioſi et litterati qui ſæpe deriſio

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

nes et detractiones a ſecularib⁹ ꝛ indoctis patiunt quas patient ꝛ læte ſufferre dñt. quoniã inde magnũ ꝯſequuntur p̄miũ.

Vſticus vrbanũ mus murẽ ſuſcipit ede
Comedit ad menſam menſaqꝫ mẽte mioꝛ
In tenui men ſa ſatis eſt inmenſa voluptas.
Nobilitat vil es frons generoſa dapes.
Facto fine cibi vrbanum ruſticus audit
Vrbani ſocius tẽdit ad vrbis opes
Ecce penu ſubeunt inſeruit amicus amico.
Inuigilant menſæ fercula menſa gerit
Emendatqꝫ cibum condit clemẽtia vult⁹
Conuiuã faciat plus dape frontis honoꝛ.
Ecce ſeræ clauis immurmurat hoſtia latrãt
Ambo timẽt fugiũt ambo nec ambo latent.
Hic latet hic tenebꝛas curſu mendicat inepto.
Adhæret muro reptile muris onus
Blandia penu clauſo parcit foꝛtuna timenti
Ille tamen febꝛit teſte timoꝛe tremẽs
Exit qui latuit timidum ſic leuit amicum
Gaude carpe cibos hæc ſapit eſca fauum.
Fatur qui latuit latet hoc in melle venenũ
Fellitũqꝫ merũ non puto dulce bonũ
Quã timoꝛ obnubit nõ eſt ſincera voluptas
Non eſt ſollicito dulcis in oꝛe cibus.
Rodere malo fabam ꝙ̃ rodi perpete cura
Degenerare cibos cura diurna facit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

His opibus gaude q̄ gaudes turbine mentis
Pauperiem ditat par opulenta meā.
Hæc bona ſolus habe quæ ſunt tibi dulcia ſoli
Dat preciū dapibus vita quieta meis.
Finit verba redit preponit tuta timēdis
Et qui ſumma timet tutius ima petit.
Pauptas ſi leta venit tutiſſima res eſt
Triſtior iu menſas pauperat vſus opes

Dicau. po. aliā fabulā cuiꝰ documentuꝫ eſt ꝙ meliꝰ eſt poſſidere pauca cum libertate ⁊ ſecuritate q̄ꝫ multa cum ſeruitute ⁊ timore Iſtud deſignat̄ nobis per mures duos quoꝝ vnus eſt ſilueſter. alt̄ vrbanus Quodā tpe mus ſilueſter recepit in domū ſuam murem vrbanū ⁊ ſibi prandiuꝫ de ſuis cibarijs quæ hēbat fecit. quæ licet modica erāt ⁊ minus pcioſa. habebat tamē cum eis ſecuritatē ⁊ libertatem Quadā aūt die cum iſta cibaria muri vrbano nō placerent redire voluit ad ciuitatē ⁊ duxit ſecum murē ſilueſtr ēe intrauerūt quoddā cellariū quod in cūctis bonis ſibi ꝯpetentibus abūdabat ⁊ pinguia ⁊ delicata faciebant ꝯuiuia q̄ placuerunt muri ſilueſtri dixit ſe nō velle redire ad nemꝰ. ſed potiꝰ manere in ciuitate vbi abundabat delicijs. qꝛ adhuc periculoꝝ ⁊ aduerſitatum ſibi imminētiū erat ignarus Cum aūt iſti duo mures comederūt delicioſe ⁊ gaudenter. ſuperuenit famulꝰ domus. ad cuiꝰ introitū pre nimio tremore ambo mures de ſua mēſa fugerūt. Mus aūt vrbanus qui erat ibi bn̄ notus ad locum ſatis tutū fugit. ſed mus ſilueſter angulis ignarus quo fugeret vel latitaret locuꝫ nō inuenit Ad tn̄ obſcura currebat adherēs pedibus ſuis parieti donec famulus exiret. quo recedēte ad menſam ſunt reuerſi. Sed mus ſilueſter tremēs ⁊ territꝰ atqꝫ triſtis in fine menſe ſedit Cui mus vrbanus dixit Cur ſic ſedes ad mēſam triſtis comede ⁊ gaude. iſta cibaria melle ſunt dulciora Rn̄dit mus ſilueſter vere ſub h̄ melle latet venenū. nec pn̄t eſſe dulcia cibaria. qꝛ tali timore ſunt meſlita. nec eſt ſincera voluptas quā tantus timor obſcurat. nec poſſet eſſe cibꝰ dulcis in ore ſollicito. tu qui bona mihi nō miniſtraſti ſed mala ⁊ picula quæ latent nō reuelaſti Ego putaui tecū viuere in ſecuritate delicijs. et nūc video multiplices cauſas tuæ miſeriæ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Oportet eñ timere hoïes ⁊ cattos ꝗ̃ die ac nocte tibi inſidiantur qꝛ ve vobis ſi in manus catti incideritis. ſint ergo bona vrã vobi ſimul ⁊ mala habete quæ natura ↄceſſit. mihi ãt ⁊ nec commoda multa dedit natura. nec magna mala ↄtulit His itaqʒ dictis ⁊ ſimilibus mus ſilueſter redit ad locum ſuū priſtinū Per hanc fabulam ſignificatur moraliter ꝙ melior eſt pauꝑtas libera ⁊ ſecura ꝗ̃ꝫ diuitiæ ꝑiculoſæ ⁊ inanis gloria quæ magis cū timore ⁊ dolore poſſideatur

Vm vulpes aquilã ꝓ rapta ꝓle pungit
Melle ꝑcū ꝑdam reddere neſcit auis.
Preda gemit nidiqʒ timet cibus eſſe guloſi
Sed redemit natos vtilis arte parens.
Arboreū ſonat ſtipulis ⁊ vimine truncū
In ſtipulam docto porrigit ore facē.
In pullos aquilæ conſurgit copula fumi
Nūc tamē ⁊ vulpē prouida placat auis.
Nō ſit qui ſtudeat qꝛ maior obeſſe minori.
Cum bene maiori poſſit obeſſe minor.

Hic au. ponit aliã fabulam cuiꝰ documentū eſt ꝙ diuites ⁊ potētes nō debent inferre nocumentū impotētibꝰ. qꝛ ſæpe ↄtingit ꝙ impotētes magna faciūt damna potentioribus. ſicut de vulpe ⁊ aq̃la Quodam eñ tꝑe vulpes habuit ꝓles quas vidēs aq̃la vnū eorūʒ apprehendit. ad quaꝝ clamorem mater egrediens extra ſuã cauernam aq̃lam huĩliter ꝑcabatur vt ſuos puulos dimitteret. qͦd conſentire noluit ſe dicēs hrē pullos eſurientes quibꝰ ꝓ eſca eſſent neceſſarij. ⁊ illo dicto ſtatim nidum petit aquila vulpe poſt eam clamante vt puulum oblatū reſtitueret Cū autē ꝑcibus ⁊ clamoribꝰ nihil ꝓficeret vulpes ad ſolitas artes ſe conuertit ⁊ accœptis ſtipulis ⁊ lignis ſiccis arborem in qua ſedebat aq̃la cum pullis ſuis circumdedit igne. quo ſuppoſito ad aq̃laʒ dixit. ſalua nūc te ⁊ pullos tuos ſi potes Quibus auditis aq̃la ſuper pullos ſuos pietate mota rogauit ꝓ eis vulpem vt arborē non ↄburreret ⁊ puulos ſuos adhuc ſanos recipet Moraliter ꝑ aq̃lam intelligūtur ſupbi et

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

potẽtes qui pauperes nitũtur opprimere. nec eos ad ſe clamãtes exaudiunt. ſed dum venerit diuina vltio vellent vtiq; ſe pauꝑibꝰ oblata reſtituiſſe

Es aqlæ prædo teſtudinis aera findit
Hãc ſua concha tegit cornua longa latẽt
Hoc monitu cornix aquilam p̄munit ineptum
Fers onus at fiet vtile crede mihi
Qđ geris in concha cibꝰ eſt tibi ſurripit illum.
Concha cibum conchã frange cibuſq; cadit
Vt conchã frangas nõ viribꝰ vtere ſenſu
Hanc ſi celſa cadet ſaxea frangit humꝰ
De ſe ſtultꝰ homo ſubuerſus turbine linguæ.
Corruit et fortes iſta procella rapit

Hic autor ponit aliã fabulã cuiꝰ documentum eſt ꝙ pauꝑes ⁊ impotẽtes ſæpe faciũt ſubtilitate ⁊ calliditate qđ fortes ⁊ potẽtes viribus ꝑficere nequeunt. Iſtud em̃ oñditur nobis ꝑ teſtudinem ⁊ cornicem Quodã em̃ tꝑe aquila ſecꝰ mare ambulauit piſcationis cã. ſed nullo inuẽto rapuit conchã q̃ teſtudinem intꝰ hẽbat. hanc ergo vnguibꝰ rapuit ⁊ ad littus deuexit vt ibi teſtudinem ſuis vſibus applicaret. ſed concha q̃ indurata erat. nec vnguibꝰ nec roſtro frangi potuit. ⁊ ſic nec vi nec arte teſtudinem habere potuit. Cornix ergo quæ aderat videns aqlam fruſtra laborare acceſſit ꝓpiꝰ ⁊ dixit aqlæ ſi me ꝑmittas tecũ habere ꝑtẽ teſtudinis monſtrabo tibi modũ ⁊ viã acquirẽdi hanc eſcã. qđ cum aquilæ placuiſſet ait ei cornix. tu ſublime volare dẽs. ⁊ ſic de altitudine ꝓijcias conchã ex vnguibus tuis ad terrã petroſã ⁊ tunc fracta teſta cibũ accipies Aquila igitur apꝓbat cornicis conſiliũ ⁊ in ſublimi volitãs teſtudinem ab vnguibus dimiſit quã cornix ſubtꝰ exſpectãs ꝓtinꝰ rapuit. ⁊ ſic aquilam eſurientẽ defraudauit Moraliter ꝙ hõ nõ debet credere verbis quorumcũq;. q; ſicut hõ ſæpe decipit' ſicut aq̊la decepta fuit

Vlpe gerẽte famẽ coruũ gerit arbor ⁊ eſcã
Ore gerens coruus vulpe loquẽte filet
Corue decore decens cignũ ſplendore p̄cellis.

Si cantũ placeas plꝰ aue quaqꝫ places
Credit auis teqꝫ placent præludia linguæ:
Dum canit vt placeat caſeus ore cadit
Hoc frnitur vulpes inſurgnnt tedia coruo
Aſperat in medio damna dolore pudor
Fellitum patitur riſum quẽ fallit inanis
Gloria verba parit tedia falſus amor

Hic autor ponit aliã tabulam cuiꝰ documentũ eſt tale ꝙ illi q̇ deſiderant laudẽ vanã ⁊ tranſitoriã glãm ſæpiꝰ incurrũt damnum et obꝓbrium Iſtud ſignificatur nobis fabuloſe ꝑ coruũ ⁊ vulpem Quodã ei tpe q̇dã coruꝰ vnũ pinguẽ caſeũ furatꝰ erat. q̇ ad ſiluã reuerſus in ſumo q̃rcu ſedebat. ↄtigit ãt ꝙ vulpes eſuriẽs veit ſub arbore dicẽs. o corue tu es valde decorꝰ. imo tu excedis cignuꝫ in ſplẽdore. ſi ergo vox tua eẽt dulcis ⁊ ſonora nõ eẽt auis in tota ſilua tibi ſilis. his igiť laudibꝰ coruꝰ eſt deceptꝰ ⁊ vt ampliores laudes poſſet ꝓmereri incepit cãtare ⁊ ſic caſeũ quẽ roſtro tẽbat amiſit ⁊ ſic caſeꝰ ad ima venit quẽ ſtatim vulpes rapuit Moraliter ꝑ coruũ intelligũtur leues ⁊ minꝰ ꝓuidi hoies qui falſis adolatõibꝰ aures ſuas accõmodãt ⁊ vanis glaiť laudibꝰ ⁊ tl'es ſæpe fallũť

Rretit miſeꝝ grauitas annoſa leonẽ
Inglaciat corpus corqꝫ ſeuile gelu
Inſtat aper penſans veteri pro vulnere vulnꝰ:
Frontis cũ telo taurus vtroqꝫ fodit.
Seuit aſellus iners ⁊ frontẽ calce figillat
Hæc ſolo gemitu vindicat acta leo.
Om̃ia quæ vici me vincũt om̃ia. dormit
Vis mea dormit honor dormit honoris opus
Cui nocui nocet ille mihi multiſqꝫ peperci
Qui mihi nõ parcũt pro pietate nocẽt.
Hunc timeat caſum qui ſe nõ fulſit amico.
Nec dare vult fœlix quã miſer optat opem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Alia fabula cui⁹ documentum ē q̄ neō dʒ ſe nimiū extollere ī ꝓ
ſperitatib⁹ ſuis. nec dʒ grauare debiliores. q̄ſi poſtea ceciderit ⁊
debilitatus fuerit dʒ ſperni tā ab illis q̇bus nocuit ⁊ q̇bus ꝓfuit.
q̄ cum deficiunt mūera frequenter ſolet tepere aicicia Iſtō nobis
declarat per leonē Quodā autē tp̄e q̇dam leo multū annoſus iace
bat præ ſenio in lecto egritudinis venerūt beſtiæ ei ſubiectæ viſi-
tantes. diſſimili tamen ſtudio. ⁊ etiā aduenerūt plāgentes ⁊ ei cō
dolentes. aliæ āt venerūt ad vindicādum ⁊ irritādum iniuriā q̊n
dam a leone ipſis ꝑpetratā Aper eīm ſuis dentib⁹ maxie leonē vul
nerauit. ⁊ taur⁹ ſuis cornub⁹ eundē crudeliter truſit. ⁊ vn⁹ piger
aſellus calce frontē leonis diro vulnere ſigillauit. His ergo mole
ſtijs æger ille fatigat⁹ ⁊ ſolo gemitu vindicauit. Dixit ita tı iſtis
⁊ gemens oīa quæ ꝑus vici iam me vincūt. q̄ deficit vis mea. ⁊ iō
perit gl̄a mea. ⁊ null⁹ honor mihi exhibet. et iō tādem illæ beſtiæ
perſequūtur me q̇b⁹ fui rigidus et dur⁹. ſed nūc indr̄nter me ꝑſe-
quuntur. ⁊ illæ quos ꝓtexi ⁊ quos deſpexi. ¶ Moraliter ꝑ leo
nem intelliguntur potētes. ⁊ ꝑ alia aialia intelligūtur min⁹ potē
tēs quib⁹ fortuna mutat inferūt his qui potētes fuerūt ꝯſimilia
mala ⁊ interdum mala pro bonis

Vrmuris ⁊ caude ſtudio teſtatur amorem
Nūc lingua catulus nūc pede calcat herē.
Gaudet herus comitqʒ canē comitēqʒ ciborum
Efficit alludit turba miniſtra cani
Arte pari ſimileſqʒ cibos ſimilēqʒ fauorem
Luctari cupiēs inquid aſellus iners
Me catulo præfert virt⁹ atʒ vtile tergum
Nec fructu placeo ſed placet ille iocis
Ludam lude places ſic ludi tempore viſo
Vt ludo placeat ludit ⁊ inſtat hero.
Blandiri putat ore ſonās humeriſqʒ prior
Preſſis mole pedum ſe putat eſſe pium
Clamat her⁹ vult clamor opē ſubit ordo cliētū
Multa domat multo verbere clamat eum

Quod natura negat nemo fœliciter audet
Diſplicet imprudens unde placere putat.

Alia fabula cuius documentum ē ꝙ ſtulti ⁊ imprudētes ſæpe cre/
dunt placere prudētibus ꝑ ea quæ magis diſplicēt Quodā ei tē/
pore q̇dam vir diues canē habuit multū ſibi carū ⁊ ſæpe ſolet ca
nis applaudere pedibꝰ cauda ⁊ ore. Uidit itaqꝫ aſinus illa q̄ fie/
bant per canē ⁊ cogitauit ꝙ ſimili ludo ꝯſimiles cibos ⁊ fauorem
apud dn̄m ꝓmereri vellet Dixit ei intra ſe ego ſum fortior ⁊ vti
lior cane q̄ plus placet ioco ⁊ ludo q̄ꝫ ego fructu ⁊ vtilitate. volo
etiā ludere vt ſic dn̄o meo placeā ⁊ cibos delicatos accipiā. Acci/
dit igiť vt ipē intereſſet ludo ſaliens ſup̄ dn̄m ſuū pedibꝰ mouēs
⁊ aures caput ⁊ caudā. vt a cane didicerat dn̄o ſuo ſic placere ſpe
rauit. ſed dn̄s ꝑterritꝰ cepit clamare. quare ſerui occurrētes ⁊ do
mino ſubuenientes aſinū rudientē fuſtibus inuadunt ⁊ ludos q̇bꝰ
carus fieri voluit grauiter ꝯfundūt ſic eū tractātes vt vix ſemiui/
uus euaderet ¶ Moraliter ſic ſtulti cupiētes ꝓpriā naturā falle
re intromittūt ſe de talibus q̄ natura eis nō cōceſſit. ⁊ ſic ibi fiunt
inutiles et faciūt ſe cōfuſos

f Rigida ſopito blanditur ſilua leoni
Curſitat hic murū ludere ꝓmpta cohors.
Preſſus mure leo murem capit ille precatur.
Ille p̄cem liberat reſtitit ira preci
Hoc tamē ante mouet aīo q̇d mure ꝑempto
Laudis emes fumos vincere parua pudet
Si nece dignetur leo murē nonne leoni
Dedecus eſt muri ceperit eſſe decus.
Si vincat minimū ſumīmꝰ laus vincere vici eſt
Vincere poſſe decet vincere crimen habet.
Sic tn̄ om̄e decus ſic laus ſic vincere laus hæc
Atqꝫ decus minimo fiet ab hoſte minus
De precio victi pēdet victoria victor.
Tantus erit victi gloria quāta fuit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Mus abit ⁊ grates reddit ſi reddere poſſit
Spondet opē ſolus ſit mora parua dies
Nam leo rethe ſubit nec ꝓdeſt viribus vti
Sed prodeſt querulo murmure damna loqui
Mus redit hūc repit cernit loca vincula rodit
Hac ope penſat opem ſic leo tutus abit
Rem potuit tantā muris prudentia dentis.
Cui leo dans veniā ſe dedit ipſe ſibi
Tu qui ſumma potes ne deſpice parua potētē
Nam prodeſſe poteſt ſi quis obeſſe nequit.

Hic autor ponit aliā fabulam cui⁹ documētum eſt ꝙ diuites ⁊ po-
tentes dn̄t pauperibus miſereri. ⁊ ſi paupes in paruo delinquerēt
dn̄t diuites indulgere. qꝛ potuerūt in poſterū pauperes diuitib⁹ ꝓ-
deſſe Iſtud nobis declaratur per leonē ⁊ murē. Quia quodam tē-
pore q̇dam leo dormiuit in nemore vbi mures circūcirca curſita-
bant ludentes. Accidit autē ꝙ quidam mus caſu leonē terigit. ⁊
ſic ſomnum eius turbauit. leo igitur excitat⁹ apprehendit murē
cui mus ait. o leo tua nobilitas mihi ꝑcat. qꝛ nō malo aīo ſed mi-
hi caſualiter hoc accidit ·Petiijt itaqꝫ mus veniam. Leo igitur mi-
ſericordia motus dimiſit murē illeſum. cogitās intra ſe ꝙ eēt ſibi
parua gloria ſi murem dānaret Contingit aūt poſtea ꝙ idem leo
tranſiens ꝑ ſiluam cecidit in laqueū. q̇ non potuit laqueū ſuis dē-
tibus diſſoluere. ⁊ ſic ſe ab illa captiuitate liberare. Et ergo emiſit
rugitus ⁊ ſtrepitus q̄ruloſos. quib⁹ auditis venit ſupradict⁹ mus
cui leo prius pepercit. videnſqꝫ leonē laq̄atum ⁊ eū cognouit. ⁊ re-
cordatus eſt bn̄ficij leonis corroſit ⁊ diſſoluit cordas retis ſiue la-
quei quib⁹ diſſolutis leo liber abceſſit. ⁊ vt dicit autor. ille leo dās
grates muri dedit ſeipſum ad nutū muris eo ꝙ mus liberauit eū
a morte Moraliter autē ſic potētes nō debent ſpernere debiles et
impotētes. qꝛ licet pauperes ⁊ impotētes quandoqꝫ nocumētū
inferre poſſunt. qn̄qꝫ tamen poſſunt potētib⁹ prodeſſe

Orbi mole iacet milu⁹ mrēmqꝫ precatur
Vt pro ſe ſuperis det ſacra detqꝫ preces

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Mater ait mi nate deos ꝛ ſacra deorum
Leſiſti recolūt impia facta dei
Criminis vltores penſant pro crimine pœnam
Dum ſacra turbares pœna timenda fuit
Te cogit timor eſſe pium te pœna fidelem.
Hic timor hæc pietas cum nece ſera venit
Qui maculat vitā cur mūdas incolit aras.
Quē ſua facta premūt cur aliena leuēt.

Hic autor ponit aliā fabulā cui⁹ documentū eſt ꝙ ille q̇ ꝑ totā vitam ſuam impie ꝛ crudeliter vixit. in fine cū viderit mortē iminere ſæpe fruſtra inuocat diuinū auxiliū Iſtud nobis per miluū declaratur Quodā em̄ tempore milu⁹ in magnā cecidit egritudinē ita ꝙ deſperauit de vita Rogauit igit̄ matrē ſuā vt ꝑ ſua ſanitate ipſa vellet intercedere Cui mater rn̄t. O fili tu leſiſti deos ꝛ ſacra deoꝝ. et iō dij recolunt ꝛ ad meōriam reducunt tua praua fcā. q̄re dabunt tibi pœnā tuis meritis ꝯdignam. ſed qꝛ iā infirm⁹ es et imploras auxiliū deoꝝ. ſed nimis tarde. qꝛ hæc pœna timenda fuit quando peccaſti. vn̄ timor te cogit nunc eſſe pium ꝛ pœna cogit te eſſe fidelem. ſed timor ꝛ pietas nimis tarde adueniāt Moraliter ſic viri criminoſi cum viderint mortē imminere inuocant viros ſanctos et religioſos vt ipſi intercederent ꝑ eoꝝ peccatis apud ſummū deū. ſed timendum eſt ꝙ hoc eſt nimis tarde

Abula nata ſequi mores ꝛ pingere vitaꝫ.
Tangit qđ fugias qđqꝫ ſequaris iter
Rege carens nec regis inops ſī lege nec exlex.
Abſqꝫ iugo geſſit attica terra iugum
Libertas errore carens ſe ſponte cogit.
Et pudor ob legem fortior enſe fuit
Ne libitū faceret regem plebs libera fecit.
Et quæ nō potuit pellere iuſſa tulit
Rex cœpit lenire bonos punire nocētes
Queqꝫ leuāda leuās quæqꝫ premēda ꝑmens

Hos honorat nouitas ciues in legē nouella
Quod leuiter poſſent vix potuere pati
Vrbem triſte iugum querula ceruice ferentem
Eſopus tetigit cōſona verba mouens

¶ Hic au. ponit aliā fabulā cui⁹ documentum ē ꝙ meli⁹ ē duce
re vitā cum libertate q̄ȝ cum ſeruitute. Quodā em̄ tpe hoies cu-
iuſdā terre. ſ. artice erant liberrimi. ſed nō poterāt ꝓpriā libertatē
ferre. quare eligerūt ſibi vnū regem. cui obediebāt. ſed popul⁹ iſte
ꝑ prius liber poſtq̄ȝ ꝯſtituebāt regē. rex ipſe eleuās bonos ⁊ p̄mēs
malos ita eos coegit ꝙ vix poterant deducere vitā cū magno timo
re. quā ante duxerūt cum libertate. Concludit autor ꝙ illa gens
merito paſſa eſt q̄ fecerat ſe vilem. Quicūq̄ȝ ergo nō ꝯtentus ē vi
ta libera merito patit᷑ miſeriā Tunc ſubdit in fine ꝙ iſte populus
artinenſis pluries querula voce deplorauit amiſſionē libertatis
Et ergo ꝑitus q̄ȝtum pōt ſeruabit ſibi ꝓpriā libertatē. iuxta illud
Nō ſit alterius q̄ ſuus eſſe pōt. Per iſtos hoies artice terre poſſu
mus intelligere oēs hoies vitā liberam ⁊ rectā ducentes quaſi nō
ſunt ꝯtēti ſubeūt ſe vicijs. ⁊ ſic torquentur ꝯtinue in ꝯſcientijs ⁊
efficiūtur ſerui. q₂ qui peccato ſe ſubdit eius ſeruus efficitur

¶ linū pariat lini de ſemine ſemen.
Nutrit hum⁹ ſed aues tāgit hirūdo metu
Hec ait hoc ſemen nobis mala dāna minatur.
Vellite ꝓ noſtris ſemina ſparſa malis
Turbat fugit ſanos monitus ſanoſq̄ȝ timores
Arguit exit humo ſemen et herba viret.
Rurſus hirūdo mouet inſtare pericula rident
Rurſus aues hominē placat hirundo ſibi
Cumq̄ȝ viris habitās cantu blanditur amico
Nam preuiſa minus ledere tela ſolent
Jam metitur linū iam fiunt retia iam vir.
Fallit aues iam ſe cōſcia culpat auis

Vtile conſilium qui vitat inutile ſumit
Qui nimis eſt tutus retia iure ſubit.

Hic autor ponit aliã ſabulam cui⁹ documentũ eſt ꝙ null⁹ debet cõtemnere ꝯſiliũ alteri⁹. quia accidit multotiens ꝙ reſpuẽtes cõſilium fiunt inutiles. vñ frequenter eis malũ euenit Iſtud nobis declaratur ꝑ ſemen lini ſeminatũ in terram. ⁊ ꝑ hirũdinẽ ⁊ alias aues Nã quodã tꝑe ortulan⁹ ſeminauit ſemen lini in agro ſuo ad quẽ hirundo ⁊ aliæ aues ꝯſueuerũt venire ꝓ neccãrijs. Hirũdo vero ꝑ̄ſciens futurꝫ malum ꝑ̄monuit alias aues reſiſtere huic ſeminationi dicẽs. hoc ſemen multiplex ꝑiculum ꝑabit. ergo euellamus illud ne malũ inde venturꝫ nobis adueniat. quo audito aliæ aues minus ꝓuide hirũdinis cõſiliũ ꝯtempſerunt. quo viſo hirũdo ſuũ genus ꝯuocauit ⁊ fœdera pacis cũ hoibus iniuit. Erat aũt forma pacis ꝙ neuter pars in dãno alteri⁹ cogitaret. et ſic hirũdines ex ſigno pacis in domib⁹ nidificauerũt. tꝑe ergo meſſis ortulan⁹ colligit ſibi linũ ſemiatum. et inde retia ⁊ laqueos fabricauit ꝑ quos ipſe ortulan⁹ oẽs alias aues capiebat. quæ captæ recognouerunt ꝙ ſtultæ ſpreuerunt ꝯſilium hirũdinis Allegorice ꝑ aues intelligere poſſum⁹ pctõres. per hirũdinẽ ꝟo ſpũales q̃ ſæpe ammonitiones ſpernẽtes tandẽ per retia capiuntur ⁊ æterno igni tradunt

Vm nihil auderet petulãtes ledere ranas.
Supplicuere ioui ne ſine rege forent
Iupiter huic voto riſum dedit auſa ſecũdas
Rana preces ſubito ſenſit in amne ſonum.
Nã ioue dãte trabem trabis ictu flumine moto
Immerſit ſubitus guttura rauca timor
Placato redire metu ſpectare tigillũ
Stãdo ꝓcul regem pertimuere ſuũ
Vt nouere trabẽ ꝑ ſe non poſſe moueri
Pro duce fecerunt tercia vota ioui
Ira iouem mouit regẽ dedit intulit hydrũ
Hidrus hiante gula cœpit obire lacum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Clamitat ecce lacus morimur pie iupiter audi.
Jupiter exaudi iupiter affer opem.
Ille refert emptū longa prece ferte magiſtruꝫ
Vindicet æternus ocia ſpreta metus
Nos ſepelit venter noſtri ſum⁹ eſca tiranni
Aufer cedis onus redde quietis opem
Omne boni ꝑciū nimio vileſcit ab vſu.
Fitqꝫ mali guſtu dulcius omne bonū
Si quis habet qḋ habere decet ſit lætus hn̄do.
Alterius non ſit qui ſuus eſſe poteſt

Hic autor ponit vnā fabulam ꝯſilēm fabulæ ꝑcedēti cui⁹ docu/
mentū ē ꝙ hō exn̄s in q̇eto ſtatu n̄ dꝫ ſe cito mouere ab illo ſtatu
Jtem om̄e bonū diu vſitatum nullo amaro ꝑmixtū nequaq̄ꝫ dele/
ctabiliter ſapit Nā hō aſſuefact⁹ in delitijs .neſcit q̇d eſt delicata
vita qn̄ vtatur vita miſeria Jſtud nobis innuit̄ fabuloſe ꝑ ranas.
q̄ quondā habuerūt vitā multū liberā.q̄ cū eis nō ſufficeret ꝯtinu
is pulſabant ꝑcibus ipſū iouē vt dignaretur eis ꝯcedere regē qui
regeret eos Jupiter aūt audiēs deridebat eas. ſecundario inſtabāt
ranæ ꝓ rege Jupiter audiens rogatus eaꝝ continuos miſit eis re
gem cui obedire deberēt ſcꝫ trabē q̇ cum de ſupiorib⁹ erat ꝑcipitata
quaſſabat aquā Stupebāt ergo oēs ranæ in aduētu magni reg̃
ꝛ ab eius ꝯſpcū fugiētes in atrijs ſuis ſe occultabant. poſtea ſono
mitigato ranæ exponere cœperūt capita ſua ex aqua, ꝛ venerūt ad
ſalutādum regem. cū āt vidiſſent ꝙ rex eaꝝ ſcꝫ trabs ꝑ ſe nō mo
ueretur dicebāt ꝙ ille rex penit⁹ eſſet inutilis. qꝛ ſuper eū reſiden
tes viliter eū pedibus ꝯculcabāt Tunc iteꝝ ranæ rogauerūt iouē
pro nouo rege dicētes illū quē miſerat iupit̄ lignū eē ꝛ omnino ig
naꝝ Jupiter ergo cū indignatione miſit eis colubꝝ mire magnitu
dinis Coluber aūt ex ferocitate innata nulli pepercit ſed oēs quaſ
regere deberet eripuit ꝛ deuorauit Tunc incœperūt oēs ranæ a cō
ſpectu eis fugere nō audētes cōꝑare. ſꝫ occultæ mala ſua nūciant
ioui vt auferet regē oēs vnanimiter rogabāt. quib⁹ auditis rn̄dit
iupiter. habeatis regē vrm̄ ꝓ quo longo tꝑe rogaſtis. ꝛ qꝛ fuiſtis ī
pace ſitis ſemper in miſeria Allegorice ranæ pn̄t dici hoīes ciuili

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

bet ſtatus qui ſpernentes ſeruire mitiſſimo dn̄o . ſcꝫ dn̄o nr̄o ieſu chriſto applicantes ſe ſeruicio alteriꝰ dn̄i crudeliſſimi ſcꝫ diaboli. cui ſeruiendo torquentur hic in ꝯſcientijs. ⁊ ꝑoſtea eternaliter cruciabūt᷑ in inferno. ⁊ ſi vellent redire ad priſtinū dn̄m eis tamē nō conceditur

Ccipitrē milui pulſurū bella columbæ.
Accipiūt regē rex magis hoſte nocet
Incipiūt de rege q̄ri quod ſanius eſſet
Milui bella pati q̄ȝ ſine marte mori
Si quid agas prudenter agas ⁊ reſpice finē
Ferre minora volo ne grauiora feram.

Hic autor ponit vnā aliam fabulā cuiꝰ documentū eſt ꝙ in omni tempore dēmus reſpicere finē actuū nr̄oꝝ. cuiꝰ rō eſt. q2 actus noſtri nō reddunt᷑ boni niſi ex bonitate finis. Aliud documentū ē ꝙ de duobꝰ malis minꝰ malū eſt eligendum Iſtud innuit᷑ nobis fabuloſe per columbas Quodā em̄ tp̄e colūbæ habebāt guerras contra miluū cui volētes reſiſtere eligerūt regē ſcꝫ accipitrē ſperātes ꝙ accipit᷑ eis parceret . ⁊ ꝯtra miluū pugāret ſꝫ accipit᷑ poſtq̄ȝ rex factus eēt ꝑſequitur eas plꝰ q̄ȝ miluꝰ rapiēdo ⁊ dilacerando eas. Quapropter columbæ dixerunt ad inuicem ꝙ meliꝰ eſſet ſuſtinere bella milui q̄ȝ ſic interfici a rege ⁊ mori ſine bello Allegorice qui ſe ꝯmittit dn̄o ꝑuerſo cā defenſiōis ꝑdit auxilium qd̄ quæſiuit Moraliter ꝑ hanc fabulā innuit᷑ nobis ꝙ q̇libet in ſuo ſtatu licet patiatur aliquā aduerſitatē illam dꝫ patienter tolerare . ne poſtea ſibi ꝯtingāt grauiora

Vre vocāte canē ꝓtenſo munere panis
Spreto pane canis talia verba mouet.
Vt ſileā tua dona volunt furtiſqꝫ laborant
Eſſe locū munꝰ panē ſi fero cuncta feres :
Fert munꝰ mea dāna tuū latet hamꝰ in eſca
Me priuare cibo cogitat iſte cibꝰ
Nō amo nocturnū panē plus pane diurno
Aduena plus noto nō placet hoſtis hero

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Nõ rapiet nox vna mihi bona mille dierꝝ
Nolo ſemper egens eẽ ſemelqꝫ ſatur.
Latratu tua furta loquar niſi ſponte recedas
Hic ſilet ille manet hic tonat ille fugit
Si tibi quid detur cur detur reſpice cum des
Cui des ipſe nota te qꝫ guloſe doma

Hic autor ponit aliam fabulam cuiꝰ documentũ eſt ꝙ non oĩbus fides adhibenda eſt. ſed viris cõſtantibꝰ ⁊ fidelibꝰ. nã qui cito credunt q̃buſlibet hoĩbus indr̃ter cito decipiuntur. ⁊ q̃nqꝫ inde magnam patiunt̃ miſeriã. vñ fabula iſta vult ꝙ non dẽmus om̃ibus fidem adhibere nobis munera ꝓmittentibꝰ aut etiã dantibꝰ. ſꝫ debemus videre cãm cur dent̃ ⁊ ad quẽ finẽ tale munꝰ detur. Iſtud nobis declarat̃ per vnũ furem ⁊ canẽ. Quodã em̃ tpe fur quidam egreſſus de nocte ad aliquod furtiue acquirendum a caſu intrauit domum cuiuſdã viri in qua erat canis ꝑuigil qui laborauit ſuis latratibus furẽ effugere. ſed fur vt iram canis tꝑaret panem ei obtulit. cui dixit. panem tuũ minime curo quẽ te ad decipienduꝫ mihi dare cognoſco. Scio em̃ ꝙ cauſa furandi huc veniſti. ⁊ iõ mihi ꝑbes panem vt taceã. ⁊ vt oĩa bona huiꝰ domus tecum afferes. vnde tuũ munus mihi oblatum in grauia mea damna machinãtur ⁊ ꝑ̃cogitat me priuare cibo domeſtico. ⁊ ergo niſi ſponte recedas tua furta meis latratibꝰ corã oĩnibꝰ manifeſtabo. Sic moraliter ſaluatũ eſt quicq̃d bono ⁊ fideli impenditur qui accepti bñficij nũq̃ꝫ obliuiſcitur ad hoc ſempꝑ intẽdans vt vicẽ ſimilẽ bñfactori reddere poſſit

Vlt lupus vt pareat maturũ ſuccula fœtũ.
Seqꝫ noui curam ſpõdet habere gregis
Sus ait hac cura careas mihi nolo miniſtres.
Horrent obſequiũ viſcera noſtra tuum
I procul vt tutos liceat mihi fundere fetus
I procul hæc pietas nõ erit apta mihi
Pro natis natura iubet timuiſſe parentũ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Fine dato verbis hic abit illa parit
Tempe non om̄i nō om̄ibus oīa credas
Qui miſero credit creditur eſſe miſer

Hic autor ponit aliā fabulam cui⁹ documentū eſt ꝙ nō oībus eſt fides adhibenda. nā qui credunt miſeris deceptoribus ſæpe conſequūtur inde miſeriā. hoc nobis declarat per lupū ⁊ ſucculā Quodam eñ tpe lupus qͣdam ſupuenit vbi ſus dēret parere. ⁊ ipſe recedens iuxta eā obtulit ſuū ſeruitiū. ⁊ ait audiui te in partu laborare. ⁊ veni cupiēs tibi aſſiſtere. ⁊ in tanta neceſſitate obſequiuꝫ fidele preſtare. vrās tenere ꝓles modeſte ⁊ molliter ſuſcipiēdo ⁊ tractādo Cui ſus rn̄t ſi mihi auxiliū ferre veniſti nūqꝫ melius h̄ facere potes q̄ꝫ ſi feſtināter ꝓcul recedas. quia quanto remotior tanto carior mihi eris ⁊ vtilior Eſt eñ turpe viꝝ talibus intereſſe. naꝫ quando mater parit ipſe pater excluditur ⁊ abeē iubetur, quātomagis aliquis extraneus dēt excludi a talibus Moraliter ſic peruerſis ⁊ falſis mime credendum ē qui malū bono palleāt. dulcia eniꝫ proferunt ſed venena trahunt. de quibus dicitur in euāgelio. veniunt ad vos in veſtimentis ouiū. intrinſecus ſunt aūt upi rapaces

Terra tumet tumor ille gemit gemituqꝫ fatet̄.
Partū pene perit ſexus vterqꝫ metu
Cum tumeat tellus mōſtrat ſe mōſtra daturā.
Inde vi trepidant ⁊ prope ſtare timent
In riſum timor ille redit nam turgida mures
Terra parit iocus eſt quod tiōr ante fuit
Sæpe min⁹ faciunt hoīes qui magna loquūt̄.
Sæpe gerit magnos cauſa puſilla metus

Hic autor ponit aliam fabulā cui⁹ documentū ē ꝙ verboſi ⁊ preſumptuoſi ſæpe minus faciūt q̄ꝫ hoīes taciti Concluditur etiā ꝙ ex nimia re ſæpe euenit magn⁹ timor Iſtud declaratur nobis per terrā Quodā eñ tpe terra emiſit magnū ſonū ⁊ tumebat ⁊ tremebat. ꝓpter quod quaſi oēs hoīes tā viri q̄ꝫ mulieres perterriti p̄ timore perierūt. ⁊ cum terra ſic tumeret aſſerebat ſe pariturā vnum monſtrum magnū ⁊ horribile quale ante nō fuit viſum. ⁊ ergo homines ⁊ cætera animātia tremētes nō audebant ꝓpe ſtare vbi t'ra

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

terra ſic tumebat. poſtea vero terra turgida ꝛ tumida pepit murē ꝛ hoīes hoc audientes qui prius timuerunt ridebant ꝛ inuicē ioſcabantur Eſt ergo documentū ꝙ hoīes qui multa loquūtur ſæpe minus faciunt ꝙ̄ qui ſunt taciti ꝛ pauca loquētes

Vm grege barbato duꝫ ludit iunior agn⁹.
Tendit in hunc menti diſſona verba lup⁹
Cur olidam imūdā ſequeris pl⁹ matre capellā
Lac tibi preberet dulcius ipſa parens
Eſt prope feſtina matrē pete munera matris
Lac bibe nam ſeruat vbera plena tibi
Agn⁹ ad hæc pia capra mihi lac dulce ꝓpinat.
Me vice matris alit ꝛ vice matris amat
Nō mihi ſed dn̄o prodeſt me viuere viuo
Vt metat in tergo vellere multa meo
Ergo mihi præſtat nutriri lacte caprina
Quā lac matris amās mergar in ore tuo
Oīnes vincit opes ſecurā ducere vitā
Pauperius nihil eſt ꝙ̄ miſer vſus opum.
Nil melius ſano monitu nil pius iniquo
Conſilium ſequitur certa ruina malū

Hic autor ponit aliā fabulā cui⁹ documentuꝫ eſt tale ꝙ nihil meli⁹ ē bono ꝯſilio. imo ꝗlibet prudēs dꝫ ſequi bonū ꝯſilium Etiam includitur ꝙ loquenti deceptorie non eſt credendū Jſtud declarat nobis per lupū ꝛ agnū Quodā em̄ tpe ouis quædam cōmiſit cuidā capræ agniculum ſuū nutriendum ꝗ vberibus capræ ꝯſuetus cū grege capraꝝ ſiluas et paſcua frequētauit. Lupus āt videns hūc agnū in cāpo. nec audens eū inuadere ꝓpter hircum, dixit doloſe talia verba ad eum. o tu agne cur ambulas cum iſta fetida capra mrē tua dimiſſa Meo igitur ꝯſilio ad matrē redibis ꝗ ſeruat tibi plena vbera Agn⁹ ad hoc ſapienter rn̄t O lupe ego non ſum meiipſi⁹. ſed dn̄o alteri ſubiectus ſuꝫ. et qꝛ dn̄s meus p̄cepit mihi ire cū grege caprino. oportet me parere præceptis eius qui tradi

dit me iſti capre ad nutriendum vice mrīs. Melius ergo mihi eſt ꝙ nutrior lacte caprino. ꝙ̄ matris mee ⁊ mergar finaliter in ore tuo Concluditur ergo ꝙ quilibet ſapiens ſicut agnus iſte debet vti ſano conſilio. et fugere conſilium inſanū.

Armauit natura canem pede dēte iuuēta.
Hinc leuis hinc mordax fortis ⁊ inde fuit.
Tot bona furatur ſeniū nā robore priuat.
Corpus dente genas ⁊ leuitate pedes.
Hic leporem prendit fauces lepus exit inermes.
Elumbē domini corripit ira canē
Reddit verba canis dum me pia ꝑtulit ętas
Nulla meū potuit fallere preda pedem
Defendit ſenij culpā laus ampla iumento
Pro ſono qui cecidit facta priore viget
Nullus amor durat niſi fructus ſeruat amorē.
Quilibet eſt tanti munera quāta facit
Magnꝰ erā dū magna dedi nūc muſcidꝰ ānis.
Vileo de veteri mentio nulla boni
Si laudes quod erā quod ſū laudare memēto:
Si iuuenē recipis pellere turpe ſenem.
Se miſero ſeruire ſciat qui ſeruit iniquo
Parcere ſubiectis neſcit iniquus homo

Hic au. po. aliā fabu. cꝰ documētū ē ꝙ hō necitatꝰ ſuiē alteri debeat cauē ne ſuiat miſero ſiue igrato. qꝛ ſuientibꝰ igratꝫ ſepe fruſtrantꝰ ſpe mercedis. Cōcludit etiā ꝙ q̇libꝫ tp̄e iuuētutꝫ dꝫ ſe exercere ī bonis opibꝰ vt tādē tp̄e ſenectutis illa ꝑueniāt ad augmentū remūerationis Iſtud ſignificat per canē venaticū. Quodā eni tp̄e erat quidā canis multū leuis mordax ⁊ fortis ⁊ hoc tp̄e iuuentutis. ꝓpt̄ qḋ dn̄s ſuꝰ eū multū diligebat Cōtigit āt ſucceſſu tp̄is hūc canē venire ad ſeniū. qḋ q̇dē ſeniū his tribꝰ donis ſcꝫ leuitate, fortitudine, et mordacitate canem priuauit. ¶ Iſte autem

canis ſenex factus vno tpe cucurrit poſt vnũ leporẽ quẽ tandẽ ca piebat. ſed lepus a dentib⁹ canis euaſit. qꝛ canis ille iã p̄ ſenio ex dentatus leporẽ illũ tenere nõ potuit. qd̓ videns dñs canem mul tis verberib⁹ trucidabat Canis ꝓo trucidat⁹ dixit. o dñe cũ erã iu uenis nulla p̄da potuit meis euadere dentib⁹. ſed iã ſenio obſtãte non valeo tã fortiter predas capere. quare bona facta meæ iuuẽtu tis debent intercedere pro me antiquo. ⁊ dñt excuſare meã impo tentiã ſenij. ſed ꝓch dolor q̄ʒdiu ſeruiui vobis. ſeruiui vtiliter ⁊ a vobis diligebar. ſed nũc ex quo viribus deficiẽtib⁹ vobis ꝓficere ne queo totã vrãm a me auertiſtis dilectionem. et iſte eſt modus ho dierni temporis q̄ʒdiu hoĩes ab alijs lucrũ ꝯſequũtur ⁊ vtilitatem tãdiu eos beniuole tractãt ⁊ diligunt. ſed lucro ceſſante tepeſcit a mor ⁊ dilectio Et ergo bñ canis magn⁹ eram cũ magna dedi. ſed iam cum vilis ẽ antiquitas mea nulla mentio habet de bonis p̄te ritis qd̓ tñ ẽ cõtra iuſticiã Concluditur ergo ꝙ ille male ſeruit qui ſeruit malicioſo vel homini ingrato

Silua tonat lepores fugiũt pal⁹ obuiat herẽt
Fit mora reſpiciũt ante retroqꝫ timent
Deliberãt in mente metus ſe mergere pacti
Stant pariter metuũt ſe ranæ ſtagna ſubire
Vnus ait ſperare licet ñ ſola timoris et
Turba ſum⁹ vano rana timore lat
Spem decẽt amplecti ſpes ẽ via prima ſalutis
Sæpe facit metũ nõ metuenda metus
Corporis eſt leuitas ⁊ mẽtis inertia nobis.
Iſta fugæ cãm ſuggerit illa fugam
Sic timeat quicũqꝫ timet ne mole timoris
Spe careat grauis eſt ſpe fugiente timor
Speret qui metuit morituros vincere vidi
Spe duce victuros ſpe fugiente mori

Hic au. ponit aliã fabulã cui⁹ documentũ eſt ꝙ nihil eſt melius ⁊ ſalubrius bona ſpe Includitur etiã ꝙ vnius conſiliũ bonã ſpẽ h.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

tes multos cõſolatur Iſtud declaratur fabuloſe per lepores Quo
dã enĩ tpe vento multũ impetuoſe flante arbores cuidam nemo-
moris per flatũ venti magnũ ſonũ fecerũt. vñ lepores iſtius ſilue
territi cœperunt fugere ⁊ ſic currẽtes venerunt ad quandã palu-
dem quam ꝑtranſire nõ poterãt. ipſæ ꝟo ſic ſtantes viderũt ranaſ
ĩ palude ſubmergi ſubtꝰ aquã qua ꝓpter ipſæ ductæ erãt ad maio
rem terrorem ⁊ dubitabant an ſe etiã vellẽt ſubmergere ſub aquiſ
ſicut ranæ. ipſis ꝟo ſic dubitãtibꝰ dixit vnus eoꝝ. vere nos ſumꝰ
ſoli illi qui timent vano timore. qꝛ videmꝰ ꝙ præ timore inutili.
ranæ iſtæ ſubmergunt ſe. quaſi diceret vana ⁊ fruſtra timemus.
Conſolemur itaqꝫ ⁊ hẽamus ſpẽ firmã ⁊ bonã. nã ſpes eſt prima
via ſalutis. hẽãmus igitur ſpẽ. nã leues ſumus corpe ad currẽdũ
viã aſpam. licet graues ſumus mẽte Concluditur ergo ꝙ nullus
dẽat ita timere ꝙ careat bona ſpe. immo timor ille ſine ſpe ẽ gra-
uis. ⁊ dicit autor ꝙ hoĩes morituri hñtes bonam ſpẽ de vita ſæpe
viuũt per longa tempora. et ecõtra aliqui victuri ꝑ longa tpa de
ſperãtes de vita ſæpe moriuntur Nihil igitur eſt meliꝰ bona ſpe.
et nihil peius ẽ deſperatione Moraliter oĩs hõ ſoli ⁊ patriæ leges
et cõſuetudines libenter ferre debet. qꝛ vanum ẽ loca mutare. oĩs
enĩ regio ſeruat ꝙ fugias ⁊ vbiqꝫ inuenies tuum ſuꝑiorẽ

Apra cibũ quærens hedũ cõmendat ouili.
Hunc illi ſolida ſeruat ouile ſera
Natũ cauta parẽs monitu ꝑmunit amico
Ut lateat nec ſit in ſua damna vagus
Hic latet ecce lupus mouet hoſtia voce capellã
Exprimit vt pateant oſtia clauſa petit
Sta procul hedus ait capriſas guttete ſalſo
Cum male capriſes te procul eſſe volo
Quod mea ſis mater mẽtitur imago loquẽdi.
Rimula qua video te docet eſſe lupum
Inſita natoꝝ cordi doctrina parentum
Cum pareat fructũ ſpreta nocere ſolet.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Hic autoꝛ ponit aliã fabulã cuiꝰ documentũ eſt . ꝙ pueri obedien tes parẽtibus ſæpe cõſequuntur ꝯmodũ ⁊ hõꝛem de hoc Et ꝑ op poſitũ pueri ſpernẽtes mãdata parentũ ac etiã ꝯſimilia frequẽter cõſequuntur dãnum ⁊ viciũ. Ṽñ dꝛ allegoꝛice. Audiet hic victri cum prẽm ꝗ̃ ſpernit amicũ Jſtud nobis declaratur ꝑ quandaꝫ fa bulam Quodã em̃ tꝑe dũ capꝛa quædã ad paſcua ſollicita iret re liquit ꝑnulũ hœdum in domo. cui p̄cepit vt obſeruaret ne quis ob ſeratã domũ intraret donec ipſa rediret Cũ aũt capꝛa iſta dixiſſet ad hœdum. lupꝰ ſecrete aſſtitit an̄ foꝛes audiẽs q̇d mater p̄cepit fi lio ſuo Sed capꝛa abeunte lupus doloſe venit ⁊ pulſabat ad oſtiũ ⁊ cœpit vocẽ capꝛæ mutare. vt cũ paruulꝰ maternã vocẽ audiret ſubito ianuas clauſas aꝑuiſſꝫ. ſed hœdus per rimulã cõſpiciens ⁊ mrẽm nõ videns. ſed lupũ ſic locutꝰ eſt. vocẽ quidẽ maternaꝫ au dio. ſed neqꝫ caput neqꝫ pedes eiꝰ video. immo imago quã ꝑ rimu am cerno docet te eſſe lupũ. quare ad me nõ intrabis Sic ergo cõ cluditur ꝙ pueri ſuis parẽtibꝰ obedientes pꝛudẽter agũt. ſed pue ri recedentes a pꝛæceptis parentũ impꝛudẽter agũt. ⁊ ſæpiſſime ad malum finẽ deueniñt Moꝛaliter ſunt multi ꝗ̇ ꝯſuetudine q̄ ſecundaria eſt natura ab oꝛigine deuiãtes eos a quibꝰ geniti ſunt. nõ recognoſcunt. ſed potiꝰ a quibꝰ nutriti ſunt. ⁊ inde ẽ ꝙ a natu ra recedunt ⁊ pꝛiuant moꝛibꝰ bõis

Ceruus oui pñte lupo ſic intonat amplum
Vas tritici debes reddere redde mihi.
Sic iubet eſſe lupus paret timoꝛ iſta iubenti
Namqꝫ die fixo debita ſpondet ouis.
Fit moꝛa ceruus ouẽ vexat de fœdere ceruo
Inquit ouis nõ ſtant fœdera facta metu
Me decuit pñte lupo quæcunqꝫ fateri.
Me decuit fraudem pellere fraude pari.
Cũ timoꝛ in pꝛomptu ſedeat ꝓmiſſa timoꝛis
Arcẽt nil fidei verba timoꝛis habent

Hic autoꝛ ponit aliã fabulã cuiꝰ documentũ eſt ꝙ ꝓmiſſiones fa ctæ ꝓpter metũ coꝛꝑis nõ obligant ꝓmittentẽ Concluditur etiã ꝙ hõ cum fraude etiã poteſt ſe defendere cõtra malos ⁊ fraudulen tos Quodam em̃ tꝑe ceruꝰ impetebat ouẽ lupo pñte. dicẽs ꝙ ſibi

vas tritici deberet. quare ceru⁹ requiſiuit ouē vt ſibi ſolueret. lup⁹ hoc audiens præcepit oui vt ceruo ſatiſfaceret. ſoluēdo qđ ſibi debebat. qđ audiēs ouis cū magno timore rn̄t ꝙ hoc libenter facet. et aſſignatus ē dies in quo ouis ſatiſfaceret ceruo. die aūt pfixo veniente acceſſit ceruus ad ouē dicens. vt redderet triticū qđ ꝓmiſit Ouis aūt rn̄t ceruo dicēs. ego nihil tibi debeo. nec aliquid tibi dabo. quia licet promiſerā ſoluere tibi tricum. nō tn̄ ſoluā. qꝛ ſolū ex timore præſentis lupi promiſi. Si eīn lupus nō affuiſſet nihil tibi promiſiſſem. quare nihil tibi dabo Cōcluditur ergo ꝙ promiſſiones timore mortis factæ n̄ obligāt ꝓmittētē ad ſoluēdū ꝓmiſſa

Ruſtica menſa diu nutritū fouerat anguē.
Humanā potuit anguis amare manū.
Gratia longa viri ſubitam mutatur in irā
Ira per anguineū dirigit arma caput
Vulneris actor eget ſe vulnere credit egentem
Agui pro venia ſupplicat agnis ait
Nō ero ſecurus cū ſit tibi tanta ſecuris
Cū cutis hæc meōrat vulnera facta ſibi
Qui me leſit item ledat ſi ledere poſſit
Expedit in ſido nō iterare fidem
Sed qꝛ te piguit ſceleris ſcelus oīne remitto:
Nā gemitus veniā vulnere cordis emit
Qui primo nocuit vult poſſe nocere ſecūdo:
Qui dedit infidus mella venena puto

Hic autor ponit aliā fabulā cui⁹ documentū ē ꝙ homo ſemel iuētus in dolo ſemꝑ habetur ſuſpectus. qꝛ ſcđm iura qui ſemel inuētus eſt malus ſemper malus eſſe preſumit. Includitur etiā ꝙ aliquis foreſactor ex ꝯtritionc cordis veniā petēs. merito dꝫ indulgentiā cōſequi Et iſtud declaratur faboloſe per ruſticū ꝛ anguem. Quodā ei tp̄e ruſtic⁹ in domo ſua nutriuit anguez. q̃ꝓpt anguis merito tenebat diligere ruſticū. quia recepit ab eo nutrimētuꝫ. nec ſciuit ꝙ ruſtic⁹ ei nutrimentū ad malum finem miniſtrabat. ſuc-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

eſſu vero tꝑis ruſticus irat⁹ intendebat exequi finē ſui mali ĩ an
guem ipſũ baculo percutiēs ⁊ vulnerans. poſtmodũ contingit ru
ſticũ depuuperari depauperat⁹ cogitauit ſuaꝫ paupertatē ſibi acci
diſſe eo ꝙ anguem ꝑcuſſit. quare ruſticus rogauit anguem vt ſibi
ignoſceret Anguis autem reſpondit ruſtico dicēs. ex hoc ꝙ vole
bas me interficere tibi non credã amplius. etiaꝫ de te non ſũ ſecu
rus. cum in manu tua hēs magnam ſecurim Nã ex quo ſemel le
ſiſti. timeo ꝙ ſecũdario lederes ſi poſſes. tamen qꝛ penitet te facti.
ideo totũ peccatum tibi dimitto. quia gemitus ⁊ cordis contritio
veniã merentur Cõcluditur ergo ꝙ quicũqꝫ forefecerit ſuo tēpo
re ſemper poſt hoc habetur ſuſpectus. Concluditur etiã ꝙ dulcia
et delectabilia propter malũ finē alicui exhibita. nõ ſunt vera dul
cia ſed potius venena

Vſca p̄mit caluus vult ledere muſcã
Vt muſcã feriat ſe ferit illa ridet
Caluus ait te parca iubet vicina iocari
Si ferior rides ſi feriare cades.
Soſpes ero decies ictus ſemel icta peribis
Eſt mea prompta mihi gratia ſurda tibi
Jure poteſt ledi leſor ſi ledat in illum
Vnde breuis cœpit leſio magna redit

Hic ponitur alia fabula cui⁹ documentũ eſt ꝙ hoĩes debiles potē
tioribus volentes nocere ſæpe decipiuntur Cõcluditur etiã ꝙ ex
modica re frequenter orit̃ magna lis ⁊ diſcordia Et iſtud nobis ĩ
nuitur per muſcã ⁊ hoĩem caluum Quodã em̃ tꝑe muſca aſcēdit
ſuper caput hoĩs calui vt ipſũ lederet Calu⁹ ergo ſentiēs muſcaꝫ
extendit manũ ſuam vt muſcã percuteret ⁊ ſeipſũ ꝑcuſſit. vñ muſ
ca gaudens rñdit tunc calu⁹. tu muſca rides qm̃ ego percutior. ſꝫ
ſi tu ꝑcutieris mox inde morieris. ego licet multis vicibus ꝑcuti
or ⁊ ſanus tñ ꝑmaneo Per iſtum hoĩem caluũ intelligi p̄nt hoĩeſ
religioſi. per muſcã intelliguntur hoĩes ſeculares qui hoĩes religi
oſos moleſtant ⁊ derident q̊ ſuſtinētes deriſiones patiēter non le
duntur quo ad aĩas ſuas. ſed ipſi deriſores vindicta diuinæ ſentē
titiæ contra eos ꝓfunde peribunt

Vlpe vocāte venit ſperatqꝫ ciconia cœnā
Fallit auē liquidus vulpe iocāte cibus
Cum bibit iſta cibos ſolū bibit illa dolorē
Hic dolor in vulpē fabricat arma dolor
Sunt pauci mora pua dies auis inquit hēmꝰ.
Fercula quæ ſapiūt dulcis amica veni.
Hæc venit hæc vaſe vitreo bona fercula cōdit.
Hæc ſola recipit formula vaſis auem
Laudat opes oculo vaſis nitor has negat ori
Formula ſic geminat viſus odorqꝫ famē
Sic vulpes ieiuna redit ſic fallitur audens
Fallere ſic telo fallitur ipſa ſuo
Quæe tibi nō faceres alijs feciſſe caueto
Vulnera ne facias quæ nequis ipſe pati

Hic ponitur alia fabula cuius documtntū eſt ꝙ neō faciet alteri: qd non vellet ſibi fieri Etiā includitur ꝙ neō alium decipiat ne ſimili modo decipiatur. iſtud nobis declaratur ꝑ vulpem ⁊ ciconiaꝫ Quodam em̄ tempore vulpes inuitauit ciconiā ad conuiuiū cum animo doloſo ⁊ parauit vulpes bona ⁊ liquida ⁊ vulpes effudit et diſperſit ſuper menſā quare ciconia cū roſtro ſuo longo nō potuit cibaria illa ſumere. ſed vulpes cū lingua ſua lingēdo om̄ia cibaria ſolus comedit Et ſic ciconia famelica receſſit Ciconia cogitans de vindicta cōdigna. volenſqꝫ vulpi reddere talionem. Post paucos dies inuitauit vulpem ⁊ preparauit bona cibaria ſaporis boni ⁊ odoris. quæ poſuit iu vaſe vitreo ſtrictū habente orificiū Cū aūt vulpes veniſſet ad cōuiuiū nō potuit attingere cibaria. qꝛ caput ſuum nō potuit ingredi vas ſtrictum in quo erat cibꝰ. Sed ciconia collū ⁊ roſtrū imiſit. ⁊ ſic oīa cibaria ſola conſumpſit. Vulpes aūt vidēs cibaria congrua qbus vti nō potuit fame plurima torquebatur. ⁊ ſic vulpes q decepit ciconiā decepta fuit ab eadem Quilibet ergo caueat alijs facere qd ſibi nō vellet fieri ⁊ caueat decipere ne [illegible]ili modo decipiatur

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Dum legit arua lup⁹ reppit caput ere ſupbuꝫ
Hoc beat humanis ars precioſa genis.
Hoc lupus alterno voluit pede verba reſoluit.
O ſine voce genæ o ſine mente caput
Fuſcat ꝫ extinguit cordis caligo nitorem.
Corporis eſt animi ſolus in orbe nitor

Hic autor ponit aliã fabulam cui⁹ documentum eſt ꝙ bona natu ralia mltũ præſtãtiora ſunt hoīs fortuitis cuiuſmodi ſũt diuitiæ pulchritudo ⁊ ſimilia Includitur ꝙ bona aĩæ ſicut boni mores ꝟ tutes ⁊ ſciẽtiæ p̄ualent bonis corpis vt'ſunt pulchritudo. fortitu do ſanitas. ⁊c. Et iſtud declaratur nobis fabuloſe ꝑ quoddam ca put habens formã humani capitis. Quodam em̄ tpe lupus per‑ tranſiens campos inuenit quoddã caput artificialiter factũ. hñs formã humani capitis. quo inuento voluebat iſtud ſub pede dicẽſ Tu quidem habes formam ⁊ diſpoſitionem hoīs ſenſitiui ⁊ ratio ne cares. qm̄ ſi haberes rationem nõ ſuſtineres dedicus quod tibi facio Et ſic ↄcluditur ꝙ bona aĩæ p̄cellunt bona corporis

Raculus inuẽti picto pauonis amictu.
Se polit ꝫ ſocias ferre ſuperbit aues.
Quẽ fore pauonẽ pauonis penna fatetur
Pauonũ generi non timet eſſe comes
Pauo dolũ ſentit falſi pauonis honorem.
Increpat ꝫ domitã verbere nudat auem
Nuda latẽt ſociosqꝫ fugit nimiũqꝫ pudorẽ
Suſtulit hunc ꝫ duro vulnerat ore comes
Aſcenſor nimius nimiũ ruit aptus in imis
Eſt locus hic leuis eſt illa ruina grauis
Qui plus poſſe putat ſua q̄ꝫ natura miniſtrat
Poſſe ſuũ ſuperãs ſe minus eſſe poteſt
Si tibi nota ſatis naturæ meta fuiſſet

Nec vilis nec inops nec ſine veſte fores
Cui ſua nõ ſapiũt alieni ſedulus anceps
Qđ non eſt rapiens deſinit eẽ quod eſt.

Hic ponitur alia fabula cui⁹ documentũ ẽ ꝙ ꝗlibet caueat petere illa q ſtatui ſuo nõ ꝯgruunt Etiã includitur ꝙ ꝗlibet caueat ſibi vſurpare res alienas. Nam quicũqȝ appetit bona aliena ſæpe priuatur illis ⁊ etiam bonis ꝓprijs Iſtud nobis declaratur fabuloſe. Quodã em̃ tꝑe gracul⁹ pulchrã pellẽ pauonis inuenit quã induebat ⁊ ſe intãtum exultabat ſupbiẽdo de ſua pulchritudine ꝙ aloꝝ graculoꝝ ſocietate ſpreta pauonib⁹ ſe adiunxit int̃ ꝗs ꝯuerſabatur fingẽns ſe pauonẽ Tandẽ quidã pauo ꝑcepit eũ nõ eẽ veꝝ pauonem. ſȝ fictũ. pellẽ pauonis ſibi abſtraxit denudãs ipm oibus plumis ꝓprijs multiſqȝ plagis impoſitis extra pauonũ ſocietatẽ ipm ꝓiecit Cũ aũt ſic erat eiectus nõ audebat venire int̃ alios graculos, ſȝ ſolus in ſecreto loco latebat Cui dixit ali⁹ gracul⁹ increpãdo mi ſocie. qꝛ petebas qđ naturæ tuæ nõ ꝯgruebat. idõ grãde malum paſſ⁹ es. qꝛ cupiẽs plumas pauonis ab hõre priuat⁹ es ꝓpo ad magnũ vituꝑium tuũ. Ergo ꝗcunqȝ nõ ꝯtentat ꝓprijs. ſȝ ſibi aliena vſurpat ſibi nõ ꝯgruentia frequẽter priuatur vtriſqȝ.

Vla rapit curſum nam mulã mulio cogit.
Mulæ muſca nocet verbere ſiue minis
Cur pede ſopito curſum tempuſqȝ moraris
Te ꝑmo te pungo peſſima curre leuis.
Mula refert qꝛ mag̃ tonas vis magna videri.
Nec tua facta nocent nec tua verba mihi.
Nec te ſuſtineo ſed eum quẽ ſuſtinet axis
Qui mea frena tenet qui mea terga ferit.
Audet in audacem timidus fortiqȝ minatur.
Debilis audendi dum vidit eſſe locum

Hic autor. po. aliã fabulã c⁹ documentũ ẽ ꝙ hoies naturalit̃ timidi videntes alioꝝ iuuamia ſæpe ſt̃ peiores his ꝗ̃ q ex nat̃a ſt̃ auda

ces Iſtud nobis declaratur fabuloſe Quodā em̄ tp̄e mula trahēs currū percutiebat duris ꝟberibus ab auriga eo ꝙ veloci motu cur rum nō trahebat. qđ videns muſca cœpit morſibus torquere mu lam dicēs. o mula curre velociter. qꝛ ego pungo te ⁊ ꝑmo. Audiens hoc mula rn̄dit. o muſca qꝛ vides me caſtigari dicis mihi mł ta opꝓbria verba. ⁊ tn̄ nec verbera. nec tua facta nocēt mihi. neqꝫ timeo te. ſed ſolū aurigam q̇ laboribus me ꝑmit. Concluditur ergo ꝙ timidi hoīes qn̄ vidēt alios diffortunatos pati miſeriā ma gis eis nocēt ⁊ magis crudeles ſunt q̄ꝫ mali hoīes potentes ⁊ au daces Includitur etiā ꝙ timidus dum viderit auxiliū audet īua dere potentem ⁊ audacem

Vſca mouēs lites formicā voce fatigat
Se titulis ornat turpiter ipſa ſuis
Turpis merſa cauis leuitas mihi q̄ritur alis
Dat tibi foſſa domū nobilis aula mihi
Deliciæ ſint grana tuæ me regia nutrit
Menſa bibis fecē ſed bibo dulce merum
Quod bibis a limo ſugis mihi ſuggerit auruꝫ
Quod bibo ſaxa ꝑmis regia ſtrata ꝑmo
Sero capis potū talamis cum regibus vtor
Reginæ teneris oſcula figo genis.
Nō minus vrentes reddit formica ſagittas
Et ſua nō modicū ſpicula fellis habent
Ludo merſa cauis neſcit tua penna quietem
Sunt mihi pauca ſatis ſunt tibi multa parum
Me lætam iubet eſſe cauus te regia triſtem
Plus mihi grana placēt q̄ꝫ tibi regis opes
Venatrix ē ferre labor tibi fercula furtim.
Hæc mihi pax mellit toxicat illa timor
Mundo ferre fruor tu fedas oīa tactu

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Cum nulli noceã cuilibet ipſa noces
Eſt mea parcendi ſpeculum tua vita nocẽdi
Sunt mea quæ carpo tu niſi rapta voras.
Ut comedas viuis comedo ne viuere ceſſem
Me nihil infeſtat te fugat omnis homo
Unde petis vitã rapitur tibi vita palato.
Dulcia vina bibẽs fel necis inde bibis.
Se necat ala tibi ventoſo victa flabello
Aut necẽ pateris aut ſemiuiua iaces.
Si potes eſtiui donis durare fauoris
Cætera ſi parcant nõ tibi parcit hiemps
Dulcia pro dulci pro turpi turpia reddi
Verba ſolent odiũ lingua fidemqꝫ parit

Hic ponitur alia fabula cuiꝰ documentũ eſt. ꝙ populꝰ non debet vnũ apꝓbare ⁊ aliũ vituꝑare propter laudes ꝓprias. Includitur etiam ꝙ homo debet temperate viuere ⁊ nõ ſumptuoſe. Includit etiam ꝙ honeſta allecutio honeſtã meretur reſponſionẽ Iſtud declaratur nobis fabuloſe per formicam ⁊ muſcã Quodã eñ tẽpore muſca vituperauit formicã dicens ſe eſſe nobilem. formicã autem ignobilem. qꝛ formica eſſet tarda morans in cauernis terræ Ipſa muſca eſſet leuis potens volare per alta Etiã dixit ꝙ formica viueret de granis ⁊ biberet fecem trahẽs ⁊ ſugens potũ ſuũ ex limo terræ Muſca autẽ viueret de menſa regia. ⁊ biberet potũ ex vaſis aureis. ⁊ ſic in multis aliȷs muſca vituperauit formicã. ſicut textꝰ clare ponit His auditis ⁊c. reſpondit formica muſcæ increpãdo ſimili modo eã dicens. o muſca quãuis me multũ vituꝑaſti. non tamen es laude digna. q̃uis etiã te laudaſti. licet illa quæ dixiſti ſint vera. habes tamẽ alios defectus maiores. ⁊ reſpondeo tibi ꝑ ordinem ad obiecta Primo licet moror in cauernis terræ tamen in eis habeo vitam quietẽ. tu licet per alta volas. cares tamẽ tuta quiete. ⁊ licet etiã tu comedis de menſa regali ⁊ ego de granis. tñ modica mihi ſufficiunt. tua multa non ſufficiunt tibi. nec tñ

Ecce ne

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

bn̄ ſaturaris. ⁊ ſic ꝯſequenter formica ad om̄ia reſpondebat. ſicut clare in textu hētur Moraliter ꝑ formicā poſſunt intelligi hoīes boni ⁊ iuſti qui de laboribus viuunt ⁊ modico ꝯtentant Per muſcam intelliguntur hoīes qui per curiā dn̄orū multa ſibi accumulant. quæ interdū iniuſte vſurpant. qui volunt alijs p̄eſſe dicētes ſe eſſe nobiliores ⁊ meliores iactātes ſe de ſuis diuitijs. ⁊ vituperant paupes de ſua pauptate. quibus paupes poſſunt reſpondere: melius ē modicum habere iuſte q̄ȝ magnas diuitias iniuſte. Pauperes eñ qui de laboribus viuūt ſobrie ⁊ caſte iuſta bona poſſidentes. Auari eñ ⁊ guloſi qui bona ſua interdum iniuſte acquirūt. de quibus viuūt ſumptuoſe ⁊ guloſe. quare non ſunt laude digni ſed magis cōfuſione et vituperio

Eſpondere lupo de fruti labe tenetur
Vulpes cauſa vocat. hic petit illa negat
Simea fit iudex docti nō errat acumen
Judicis archanū mentis in ore gerit.
Judicium fingit poſcis quod poſcere fraus eſt.
Viſqȝ fidem de re quam negat ipſa fides
Tu bene furta negas te vitæ purior vſus
Liberat hanc litem pax domat ira canis
Simplicitas veri fraus eſtqȝ puerpera falſi
Eſſe ſolet vitæ conſona verba ſuæ
Sordibus inbuti nequeunt dimittere ſordes
Fallere qui didicit fallere ſemper amat

Hic ponitur alia fabula cuius documentū eſt ꝙ hoīes ꝯſueti malefacere difficulter pn̄t ſe a malo retrahere. qꝛ ꝯſuetudo eſt altera natura Vn̄ contigit ꝙ homo conſuetus malefacere vix pōt bene agere. Iſtud nobis declaratur fabuloſe per lupum ⁊ vulpem Quodam eñ tp̄e lupus accuſabat vulpem de furto ⁊ traxit vulpē ī cauſam corā iudice ſcȝ ſimea Simea autē doctus iudex ꝓo ſciens et diſcretus dixit ad lupum. o lupe quare vulpi furtum imponis certe credo ꝙ vulpi iniuſte imponis tale debitum. vel tale nephas. cū vulpes ſit iuſta ⁊ recta in om̄ibus factis ſine fraude. quare mir…

q⁹ a vulpe quæres hāc rem quā vulpes tibi nō abſtraxit. q⁹ non vulpes ſit iuſta ⁊ recta oſtendit ſuus modus viuendi honeſt⁹. ac ſi dicat ironice ⁊ deriſorie vulpes honeſte viuit. et ergo iniuſte im ponis ei furtum. vulpes eſt vero ſimplex. et ſimplicitas virtutum eſt laudanda Vn̄ concluditur q̄ qui conſueſcunt malefacere pn̄t vix mala poſtponere

Reda viri predo mux muſtela precatur.
Da veniā debes parcere parce mihi
Qd caret hoſte dom⁹ quod abeſt a ſorde fatetᷣ
Eſſe meū pro me te rogat ergo faue
Seruitio me redde tuo. mihi redde laboris.
Premia pro dono ſit mea vita mihi.
Ille refert operū debetur gratia menti.
Non operi gratū mens bona reddit opus
Nemo licet proſit niſi vult prodeſſe meretur
Nam prodeſſe poteſt hoſtis obeſſe volens
Cū mihi prodeſſes mihi nō ꝓdeſſe volebas.
Hoſtibus ipſa meis et meus hoſtis eras
Non mihi mōſtra necās ſꝫ eras tibi ꝓuida ſoli.
Sic panem poteras rodere ſola meū
Pane meo pinguis mihi da pinguedinis vſuꝫ:
Damnis penſa necem digna perire peri
Nil decorat factum niſi mentis ſola voluntas.
Non operis fructū ſed noto mentis opus.

Hic ponitur alia fabula cuius documentum eſt q̄ nihil tantū or nat opus alicuius q̄tum bona voluntas et recta intentio op̄andi Concluditur etiam q̄ nō ſemper merces tribuenda eſt homini be [illegible]ſti. qꝛ aliq̄s interdū benefacit amico tamē intendit nocere Ecce n[illegible]claratur nobis fabuloſe Quodꝫm eīn t̄pe muſtela mo

rebatur in domo cuiuſdā viri qui deuorauit oēs mures . Contigit autē ꝙ muſtela capiebatur ab illo viro . quę capta rogabat veniaꝫ et dicebat . O bone vir parce mihi ⁊ da mihi veniaꝫ . qꝛ ꝑ me tota domus tua eſt liberata a murib⁹ ergo faueto mihi . redde mihi premia mei laboris et ſit mihi vita mea ꝑ meo p̄mio Quib⁹ auditis ait vir dicēs . gratiaꝝ actiōes debentur mēti ⁊ nō operi . quaſi diceret bona opa ſunt notāda ex bona voluntate ⁊ intētionis opantis . Vñ licet aliquis benefecerit alteri . ſi tñ non intēdat bñfacere non cōſequitur meritū inde . qꝛ hoſtis alicui⁹ volēs alteri nocere interdum ꝓdeſt ſibi Sic licet tu mihi ꝓfuiſti . nō tamen intendebas . qꝛ eras mihi hoſtis . ⁊ etiā hoſtibus meis ſcꝫ murib⁹ quos interfeciſti . quod non feciſti cauſa mei . ſed tuiipſius quia muribus interfectis tu ſola potes rodere panes meos . Tu ergo impinguata panibus meis redde pinguedinis vſum . ⁊ pro damnis mihi factis mort ē hēbis Concluditur ergo ꝙ ſola bona volūtas reddit opus meritorium ⁊ laudabile . Allegorice per muſtelā pñt intelligi hypocritę qui propter laudem humanā fingunt ſe deuotos ⁊ religioſos faciendo multa de genere bonoꝝ vt appareāt boni ⁊ iuſti in conſpectu hoīm tandem per mortē deprehenſi traduntur ꝑ diabolum ad ęternū ignē . qui licet ſe excuſant dicētes . Nōne domine bona opa fecimus . Dñs rñdet neſcio vos . Quia nō ꝓpter me ſed propter laudem tpalem feciſti bona opera

Quari vult rana boui tumet ergo tumēti
Natus ait ceſſa p̄ boue tota nihil.
Rana dolꝫ meli⁹ ⁊ tumet tiēt ⁊ p̄mit ille tumētē
Vincere nō poteris victa crepare potes
Tercius iratā vexat tumor illa tumoris
Copia findit eā viſcera rupta patent
Cum maiore minor contendere deſinat ⁊ ſe
Conſulat et vires temperet ipſe ſuas.

Hic ponitur alia fabula cuius documentū eſt ꝙ minor nō debꝫ ſe cōpare maiori . qꝛ ꝯpationes ſunt odioſę Concluditur etiā ꝙ ſuperbia paupm ē multū vituperanda quia frequēter ē multū nociua Iſtud declarat fabuloſe ꝑ ranā Quodā ei tpe rana ex palud[...] ſa vidit magnū bouē i paſcuis cui voluit eē ſilis ⁊ icepi[...]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

cens paruulis ſuis inſpicite me ꝛ videte ſi iam ſum boui equalis Rn̄derunt nati ſui. o mater noli tumere et inflare te. qꝛ reſpcū bo uis nihil es Et ſcd̄a vice magis inflauit ſe dicēs natis ſuis Quid vobis mō videtur. q̊ rn̄derunt dicentes. tu nullo mō᷒ potes eē eq̄ lis boui. vn̄ poteris crepare ꝑ medium ꝓpter nimiū inflationem. Rana hoc audiens multum iraſcebat̄. et iterꝫ tercia vice inflauit ſe tantū ꝙ media crepuit. ꝛ ſic rupta viſcera effluxernut. Ptꝫ er gc ꝙ minor nō debet ſe ꝯparare maiori Allegorice per ranā pōt in telligi ſuperb᷒. ꝑ natum ei᷒ ꝯſcientia ſua. que ſuperbuꝫ de ſua ſu perbia ꝛ mentis inflatione redarguit qui cū non deſiſtit. ſed mag̃ eleuatur in ſua ſuperbia tandem rumpitur

Ollicitus predæ currit leo ſpina leonem
Vulnerat offendit in pede merſa pedem
Fit mora de curſu leuitas improuida lapſum.
Sæpe facit leſo ſtat pede turba pedum
Vix egrū finit ire dolor ſaniemqꝫ fatetur
Maior idem loquitur vulneris ipſe dolor
Cum miſeros leſit fortuna medetur eiſdem
Hinc eſt cur medicum plaga leonis habet
Nam leo paſtorē repit paſtorqꝫ leonem:
Pro dape tendit ouem reſpuit ille dapem
Supplicat ꝛ plagam tenſo pede mrāt ꝛ illum.
Orat opem paſtor vulnera ſoluit acu:
Exit cum ſanie dolor hic ꝛ cauſa cauſa doloris
Hic blando medicam circuit ore manū
Sospes abit meritiqꝫ notas in corde ſigillat.
Temꝑe deleri gracia firma nequit
Hinc leo vincula ſubit romanæ gloria prædæ.
Hunc habet ꝛ miſeris additur ille feris
Ecce ne[illegible]is cauſam paſtoris culpa propinat.

Clauditur in medijs ⁊ datur eſca feris.
Hunc leo pñtit petit hunc timet ille timeri
Hæc fera blanditur ſperat abitqꝫ timor
Nil feritatis habens ludit fera cauda reſultat.
Dum fera mãſueſcit ſe negat eſſe feram.
Hunc tenet hunc lingit penſatqꝫ ſalute ſalutẽ.
Nulla ſinit fieri vulnera nulla facit.
Roma ſtupet parcitqꝫ viro parcitqꝫ leoni
Hic redit ad ſiluas ⁊ redit iſte domũ
Nõ debet meritũ turpis delere vetuſtas
Accœpti memores nos decet eẽ boni.

Hic autor ponit aliam fabulam cuius documentum eſt ꝙ temporis vetuſtas ſiue longæuitas temporis non debet delere beneficiũ accœptum. ſed omni tempore qui beneficiũ accœpit. tenetur eſſe memor beneficij accœpti. Juxta dictum ſenecæ in principio de beneficijs. Obliuiſci beneficij accœpti eſt opns malignantis Iſtud derlaratur nobis fabuloſe de quodam paſtore ouium ⁊ de leone Quodam em̄ tempore leo ꝑtranſiens ſiluam per loca ſpinoſa pro preda rapienda. pedem ſuum in ſpinis grauiter vulnerauit. ⁊ ſic vlterius procedere non potuit. leo ſic vulneratus huc ⁊ illuc circuens remedium quærens ſui doloris. Ipſe vero deſolatus. videns paſtorem ouium pro cura gregis in vicino nemore reſidentẽ. hũc leo aggrediens medelã ab eo ſperans pedem ei porrexit. Paſtor autem cognita doloris cauſa manũ appoſuit ⁊ ſpinã cum ſanie extraxit Leo vero ſic adiutus ⁊ a ſpina liberatus. grates quas natura conceſſit ſubmiſſo capite ⁊ blando caudæ verbere medico ſuo exhibuit. et ſic valefaciens receſſit. ſed in corde reſeruauit beneficiuꝫ accœptũ Contigit autem poſtmodum ꝙ iſte leo fuit receptus in vr

be rhomana ⁊ clauſus in quodam caſtello cum multis aliis leoni
bus et feris in quo malefactores intrudebantur a leonibus deuorā
dis Poſt hæc etiam coutigit vt paſtor medicus leonis coraȝ rege
accuſaretur. ⁊ præcepto regis in locum damnatorū miſſus eſt a le
onibus deuorandus Leo autem medicuȝ ſuū pro digno agnoſcēs
obſequio quo potuit eum veneratur. ⁊ alios leones in ipſuȝ ſæuiē
volentes placat ⁊ mitigat. ⁊ ſic medicum ſuum a dentibus leonū
defenſat Hoc autē videntes rhomani mirabantur. quare ipſi am
miratione ⁊ pietate moti ambos liberauerūt ſcilicet tam paſtorem
q̄ȝ leonem. quo facto leo redit ad ſiluam et paſtor ad domum Cō
cluditur ergo q̄ bonū eſt facere et reminiſci. quia mutuis beneſi
ciis fouetur amicicia. ⁊ mutuis maleficiis creſcit diſcordia Notā
dum etiā q̄ ſcdm quoſdam præſens textus non pretendit fabu
lam. imo potius veracitatem meram pretendit. ⁊ hic nihil ponit
quod videtur includere impoſſibilitatem credendi. Unde dicunt
iſtam hiſtoriam inueniri in chronicis rhomanorum

Audet equus phaleris freno ſellaqȝ ſupbit.

Iſta quidem neſcit aureus arma color
Obſtat aſellus equo vicus premit arct⁹ aſellū
Vexat onus tardat natus eundo labor
Quod ſibi clauſit iter ſonipes inclamat aſellū
Occurris domino vilis aſellē tuo.
Vix tibi do veniā de tanti crimine faſtus
Cui via danda fuit libera dignus eram
Subticet ille timens nutatqȝ timore ſilendo
Tutior et ſurda preterit aure minas.

Summ⁹ honor declinat equi dū vincere tēptāt

Vincitur ⁊ curſum viſcera rupta negāt
Priuatur phaleris freno priuatur honeſto
Hunc p̄mit aſſiduo reda curruenta iugo
Hinc tergum macies acuit labor vlcerat illū
Hunc vidit inq; iocos audet aſellus iners
Dic ſodes vbi ſella nitēs vbi nobile frenū
Cur eſt hæc macies cur fugit ille nitor
Cur manet hic gemitus cur illa ſuperbia fugit
Vindicat elatos iuſta ruina gradus.
Stare diu nec vis nec hōr nec forma nec ætas
Sufficit in mūdo plus tameu iſta placeut
Viue diu ſed viue miſer ſocioſq; minores
Diſce pati riſum dat tua vita mihi.
Pennatis ne crede bonis te nulla poteſtas
In miſeros armet nam miſer eſſe potes

Hic autor ponit aliā fabulam cuius documentum eſt ꝙ nullꝰ de
bet deſpicere pauperes. qꝛ poteſt fortuna mutari. quia qui nūc eſt
pauper. poſtea poteſt fieri diues Includitur etiā ꝙ nullꝰ debet ſu
perbire ꝓpter copiā bonoꝝ videlicet diuitias vel hōres. quia bre
ui tempore poteſt priuari illis. Iſtud nobis declaratur Quodam
em̄ tempore quidam aſinꝰ miſer ⁊ tardus habens graue pondu
ſupra dorſum obuiauit cuidā equo nobili ⁊ phalerato ornamēti
aureis in quadam via ſtricta. ſic ꝙ aſinus nō poterat bene cede
equo nec locum dare ad perambulandū. quare equꝰ ira ⁊ indigr
tione cōmotus inſultauit ⁊ exprobrauit iniurioſe aſino alloque
do dicens Miſer aſine qūo audes obuiare mihi. tu merito debe
mihi dediſſe locū Aſinus ꝓo timens tacitus receſſit Poſtmodu
vero accidit eundē equum fortē ⁊ pulchrū ire ad quoddā haſtil
dium in quo voluit fortiter currere rumpebat viſcera. quare āp
us non erat vtilis domino ſuo ſed vendidit equū cuidam carric
rio ad trahendum bigas. quare equus ille fuit ſubito maceratꝰ
dens omnem decorem priſtinū Poſtea contigit ꝙ p̄dictꝰ aſellu

obuiauit huic equo bigam trahenti quem aſinus ſic videns mace ratum deriſorie alloquebatur dicēs. o bone ſocie. dic mihi vbi iam eſt pulchra ſella tua. vbi tuū pulchꝝ ꝛ deauratū frenū qui iā es tā te macerationis ꝛ debilitatis, quo tua ſuperbia iam iuit. de iure et merito hæc pateris. quia nimia ſuperbia tempore ꝓſpero inflatus eras. quare iuſta ruina vindicat. vide gradus elationis Concluditur ergo ꝙ null⁹ dꝫ credere bonis fortunæ et ſuperbire quia ſubito recedunt

Ondet equ⁹ pratū petit hūc leo cura leonē.
Hic monet vt fiat eſca leonis equus
Inquit equus mi frater aue fruor arte medēdi
Et comes et medicus ſum tibi paret equus
Sentit equus fraudes et fraudi fraude reſiſtit
Mente prius texens rethia fraudis ait.
Queſitus placidus quæ veris temp̄is offert
Gratia te rogitat pes mihi ſente grauis
Hic fauet inſtat equo ſubiecto vertice calcem
Imprimit et ſopit mēbra leonis equus
Vix fugit ille ſopor vix audet vita reuerti
Vix leo colla mouēs reſpicit hoſtis abeſt
Sic leo ſe damnat patior pro crimine pœnā
Nā geſſi ſpeciē pacis & hoſtis eram.
Quod non es nō eē velis qd̄ es eſſe fateris:
Eſt male quod non eſt q̇ negat eſſe quod eſt

¶ Hic autor ponit aliā fabulā cui⁹ documentū eſt ꝙ nulius debꝫ ſe fingere talē qualis nō eſt. nec dꝫ negare ſe eſſe talem qualis eſt. Includitur etiam ꝙ bñ loquēs ꝛ cum hoc maluꝫ intendens ſæpe fert malum qd̄ intendebat Iſtud declaratur nobis fabuloſe Quodam em̄ tp̄e ſtetit equus in paſcuis. ꝛ ecce leo predæ cupidus ex īprouiſo ſuperuenit queꝫ equus vidit graui metu percuſſus eſt. et ait intra ſe. anguſtiæ ſunt mihi vndiqꝫ. et q̇d eligendū ſit ignoro.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

leoni reſiſtere tutum nō eſt Tergum p̄bere ꝑiculoſum ē Cogitauit ergo equus leo pius ⁊ miſericors eſt. ⁊ ipſo ſimulato languore vti qꝫ ſubueniet. quare cœpit hinnire ⁊ oſtendere leſum ſe in pede poſteriori. qđ vt leo vidit paulatim acceſſit ⁊ tanti doloris cām acq̄ſiuit. cui equus dixit ſe habere ſpinā in poſteriori pede. quæ niſi eiecta fuerit vel mihi mortem inferet. vel ab officio pedis priuabit. Et diu quæſiui te nec inuenire potui. ſed fortuna te mihi obtulit. Rogo igitur vt videas retro me ⁊ videas pedem leſum. Ille vero ſolita pietate motus iuit retro ⁊ genubus flexis ad pedem ſe inclinauit vt cauſam doloris videat. ⁊ curam adhibeat. ſed fallax eq⁹ vtriſqꝫ calcibus frontē pij leonis ſigillauit. ⁊ vulnerauit. ⁊ quaſi mortuus leo cecidit in terrā. ipſo ſic ꝓſtrato velocius quo potuit fugit equus. leo vero in extaſi factus. cum poſt longā morā caput erexiſſet. ⁊ circūcirca reſpiciens equum non vidiſſet dixit intra ſe. merito hæc patior. quia mentiebar me eē amicum cum eēm inimicus Caueat ergo ſibi quiſqꝫ ne alteri oſtēdat verbo vel facto quod corde nō intendat. nec oſtendat ſe amicum cū eſt inimicus. ne ſibi poſtea accidet qđ leoni in ꝓpoſito accidit Moraliter nullus ergo debet ꝑuerſis miſereri. vel iniquū fouere. quia quāto plus fouebit. de tanto aduerſior inuenitur

Vadrupedes pugnāt auib⁹ victoria nutat
Spes onerata metu vexat vtrūqꝫ gregem
Linquit aues quæ ſumit auis de veſpe nomen
Nec timet oppoſiti caſtra ſubire chori
Armat aues aquilæ virtus ⁊ viribus implet
Et monitu torpet altera turba metu.
Amplexatur aues pennis victoria lætis
Pro titulo pennam tranſfuga ſumit auis
Vellere nuda ſuo pro plumis vulnera ſumit
Euictumqꝫ ſubit ne niſi nocte volet
Non bonus ē ciuis qui præfert ciuib⁹ hoſtem
Vtiliter ſeruit nemo duobus heris.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

¶ Hic ponitur alia fabula cuius documentum eſt ꝙ homo bonꝰ nō debet preferre extrancos ſuis propinquis quia ſæpe ꝯtingit ꝙ hoīes relinquētes propinquos adherentes alienis damna patiuntur et pericula Jncluditur etiam ꝙ valde difficile eſt ſeruire duobus dn̄is ꝯtrariæ voluntatis Juxta illud euāgelij Nemo poteſt duobus dn̄is ſeruire ꝛc. Jſtud declaratur nobis fabuloſe. qꝛ quodam tempore aīalia quadrupedia ac volucres de dignitate diſcrepantes diſcordiam habuerunt inter ſe tandem ꝑ dignitate inierīt bellū Cū ergo aliqꝫdiu certaſſent incœpit exercitus auiū timere. Hoc videns veſpertilio tranſtulit ſe ad aīalia quadrupedia cōtra aues Hoc autē videns aq̄la rex auiū ꝯfortauit oēs aues q̄ finalit̄ tenuerunt victoriā. bello aūt fœliciter peracto ꝑ parte volucrum veſpertilionis aſtucia eſt accuſata ꝛ tandē ſententia talis data eſt vt pennis ſuis abraſis a ꝯſortio beſtiarum ꝛ volucrū īperpetuuꝫ deberet ſe queſtuare ꝛ tantū tp̄e nocturno volare Concluditur ergo ꝙ nullus bonꝰ ciuis dꝫ ſe opponere ſuis ciuibꝰ ꝛ adherere hoſtibus Allegorice per volatilia boni angeli intelliguntur Moraliter hæc fabula tangit leues ꝛ icertos hoīes qui veſpertilioni ſimiles ſunt. ꝛ vtrancꝫ partem ſectantur

Cum philomena ſedꝫ ſtudiū mouꝫ oris amœnū
Sic ſibi ſic nido niſa placere ſuo.
Jmpetit accipiter nidū pro pignore mater
Supplicat alter ait plus prece carmen amo
Non prece nec precio ſed amœno flectere cantu
Me potes ille ſilet dulcius illa canit
Mente gemit licet ore canat mēs eius arcſſit.
Cuius melliſluū manat ab ore melos
Jmpia fatur auis ſordet modus ille canoris
Et laniat natos matre viuente ſuos.
Mater obit nec obire poteſt ſic viuit vt ipſam
Vincat vita necem plus nece cladis habens
Cor matris patitur plus nati corpore corpus.
Rodit auis roſtro cor fodit enſe dolor

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Veſtigat ſua pœnā ſcelus nam fraudib⁹ vſum
Aucupe frandoſam fiſcus ineſcat auem
Fine malo claudi mala vita meretur iniqui
Qua capit inſontes ſe dolet arte capi.

Hic ponitur alia fabula cui⁹ documentum eſt ꝙ hoīes ꝑuerſe viuentes frequēter mala morte morient. ⁊ ꝙ frequēter eſt finis hominum. qualis fuit vita eoꝝ Et iſtud nobis fabuloſe declaratur ꝑ philomenā ⁊ accipitrem Quodam eīn tempore philomena ſedēs in arbore dulciter cantauit ad ꝯplacendum ſibiipſi ⁊ pullis ſuis. Quod videns accipiter inuaſit pullos philomenæ vt eas deuoraret. Quare philomena rogauit humiliter accipitrē vt pullis ſuis parceret Accipiter rn̄t. nec prece nec ꝑcio flectere me poteritis. ſʒ tātum dulci cantu. quo audito philomena dulcit̄ cātare incœpit. Sed tamen dolebat mente Accipiter dixit philomenæ Cantus tuus ſordet in auribus meis. ⁊ ſtatim pullos philomenæ lacerauit ipſa vidente. Poſtmodum autē ꝯtigit vt auceps iſtā ancipitrem ſuis laqueis capiebat ⁊ ipſū captū occidebat. Concludit̄ ego ꝙ mala vita qnādoqʒ malo termino terminat̄ ita ꝙ talis eſt finis qualis fuerat ipſa vita Moraliter per philomenā intelligi pn̄t boni per accipitrem vero mali raptores. qui frequēter bonos inuadunt ipſis iniuriātes. tādem venit auceps. i. diabolus. qui laq̄o ſuo accipitrem. id eſt hoīem malum rapit ⁊ interficit. ⁊ ſecum ad æterna perducit

Iſtat præda lupū ducit lupus ocia longa
Facta cibo vulpes inuidet iſta monet
Frater aue miror cur tanto tempore mecum
Non fugeris nequeo nō memor eſſe tui
Ille refert pro me vigilet tua cura precari.
Numina non ceſſes ne mea vita ruat
Fraude tantū munita venis falſoqʒ veneno
Melle geris dolor eſt copia noſtra tibi
Extorquere paras aliquid furtūqʒ minaris

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Sed mea vulpinā reſpuit eſca gulā
Spꝛeta redit ſpꝛetā ſtimulat doloꝛ apta dolo.
Fraus ſubit ad pecoꝝ tranſuolat illa ducē
Hūc mouet his verbis tua gratia numīs inſtar
Sit tibi nāqꝫ lupū dat mea cura tibi
Hoſtē perde tuū tuto iacet hoſtis in antro
Vir fauet antra petit qui necat enſe lupū
Iſta lupi conſumit opes ſꝫ floꝛet ad hoꝛā.
Vita nocēs vulpes caſſe retēta gemit
Cui nocui nocet ecce mihi nocuiſſe nociuo
Iure cado cuius decidit arte lupus
Viuere de rapto vita rapit inuidus inſtās
Alterius damnis in ſua damna redit

Hic ponitur alia fabula cuiꝰ documentum eſt ꝙ homines viuētes de rapina ſepe de vita tolluntur ante tempꝰ Iſtud nobis declarat per lupū ⁊ vulpē Quodā em̄ tempoꝛe fuit quidā lupus qui multas diuitias ⁊ pꝛedas in ſuo antro ꝯgregauit. ꝓpter qđ ipē duxit longā vitā ocioſam Contigit autē ꝙ quedā vulpes famelica cupiens ex p̄dis lupi ſaturari ad lupum cucurrit ſub amoꝛis ſpecie ipſum ſalutando. o frater mi lupe ſalue. ego multū miroꝛ ꝙ in tāto tempoꝛe nō veniſti ad me. ego tanti amoꝛis incendio te diligo. ꝙ tui obliuiſci nequeo Cui lupus rn̄debat. o vulpes ꝯſtanter ꝯfido ꝙ tu habes curā de me. et quotidie intercedas ꝑ me ad ipſos deos vt vita diuturna mihi ꝯcedatur. ⁊ licet ita ſit cū fraudulēter ad me veīſti cupiens aliquid hrē de meis pꝛedis. Vulpes igit̄ a lupo ſpꝛeta cogitauit aliam fraudē per quam poſſet ſibi aliquid acquirere de pꝛedis lupi. quare currens ad paſtoꝛem ouiū dixit ei ꝙ ſciret lupum incluſum in quodā antro. et inſtruxit illum paſtoꝛē tandē ad hoc ꝙ acceſſit antrū ⁊ lupum interficiebat. quo interfecto vulpes oēs pꝛedas lupi deuoꝛabat Contigit aūt poſtea ꝙ iſta vulpes que intulerat lupo moꝛtem fuit capta a venatoꝛibus. Que cap

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

ta protulit hæc verba vere. qꝛ nocui lupo hæc merito patioꝛ Per lupum intelliguntur potentes ⁊ diuites huius ſæculi. per vulpeꝫ vero iniqui ⁊ inuidi qui alijs inuident ⁊ ad alioꝛum dãna laborãt quos diabolus rapiens ⁊ ad tartara ducit Et tũc inique ſe male egiſſe fatentur ⁊ nimiũ de hoc dolent ſed nimis tarde.

Ons nitet argento ſiliſ ſitis arida ceruuꝫ
Tunc rapit haurit aquas ſe ſpeculatᷣ aq̃s.
Hunc beat hunc mulcet ramoſæ glᷓa frontis.
Hunc premit hunc ledit tibia macra pedum
Ecce canes tonat ira canũ timet ille timenti
Fit fuga culpati cruris adoꝛat opem
Siluæ luſtra ſubit coꝛnu retinente moꝛatur
Crure ſic raptum coꝛnua longa vetant
Spernere quod pꝛoſit ⁊ amaᷓe nocẽtia ineptuꝫ ẽ
Quod prodeſt fugimus ⁊ quod amamꝰ obeſt.

Hic autoꝛ ponit aliã fabulam cuius documentum eſt ꝙ quilibet caueat ſibi vitupare quod eſt pꝛoficuum. ⁊ laudare quod ſibi ẽ nocuum. Unde homo nõ debet amare nociua. nec ſpernere ſibi proficua. iſtud declaratur nobis fabuloſe Quodã eñ tpe ceruus q̇deꝫ ſitiens ſtabat ad fontẽ quendã ⁊ bibebat. qui quidẽ fons quia clarus erat ⁊ pꝛoſpicuꝰ recepit quodãmodo imaginem cerui. ⁊ ſic ille ceruus ꝑſpexit oĩa mẽbꝛa ſui coꝛpoꝛis. ⁊ ante oĩa ꝑſpexit ſuum caput habẽs longa ⁊ ramoſa cornua. ex quoꝛum pulchꝛitudĩe nimiũ gaudebat ⁊ delectabatur. ſed de cruribꝰ macris multũ doluit ⁊ ipſa nimiũ vitupauit Cõtigit autem ceruo ſic ſtante venerũt canes qui venabantur ⁊ agitabant illũ ceruum. quos vidẽs ceruꝰ celeriter aufugit imploꝛans auxilium a ſuis macris cruribꝰ q̃ priꝰ vituperauit ⁊ cucurrit ad nemoꝛa. in quoꝝ ramis frondoſis cũ ſuis coꝛnubꝰ detinebatur. quare venatoꝛes ipſum inſequẽtes appꝛehendebant Concluditur ergo ꝙ nullꝰ ſapiens dꝫ vituperare quod eſt ſibi pꝛoficuũ ⁊ ſalubꝛe. ſicut ceruus vitupabat ſua crura. nec debemus laudare quod eſt nobis nocuum Allegoꝛice per ceruũ poſſumus intelligere ſuperbum. qui plus delectatur in ſuis coꝛnubꝰ id eſt diuitijs ⁊ honoꝛibus q̃ꝫ in ſuis macris cruribus, id eſt q̃ꝫ in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

humilitate ſpiritus ⁊ amore dei quæ faciunt hominem percurrer viam mandatorum dei. ſed tandem veniet homo ad extremitateꝫ vitæ ⁊ detinetur per ſua cornua ⁊ apprehenditur a canibꝰ. i. dæmonibus. ⁊ ad pœnas trahitur infernales

Vm vir ⁊ vxor amant vxorē priuat amato
Parca viro nec eam priuat amore viri.
Coniugis amplectens tumulū ꝓ cōiuge vexat
Vngue genas oculos fletibus ora ſolo
Hanc iuuat ipſe dolor neq̄t hāc de ſede reuelli.
Grandine ſeu tenebris ſeu prece ſiue minis.
Ecce reum damnat iudex crux horrida punit
In cruce cuſtodit tempe noctis eques
Hic ſitit ad tumuluꝫ vocat hūc ⁊ clamor ⁊ ignis
Orat aquæ munꝰ hæc dat ⁊ ille bibit
Egrum nectareis audet cor vngere verbis
Hunc vocat ad primū cura timoris opus.
Sed redit ⁊ dulces monitus inſtillat amato
Cordi victa ſubit clauſtra doloris amor
Vir metuens furem furis ſuſpendia furis.
Viſit ſic viduam tractus amore petit
Hanc ligat amplexu fructū quoqꝫ carpit aōris.
Hic redit ad furem ſed loca fure carent.
Hic dolet hoc q̄ſtu doloc hic inſtigat amicam
Nō bene ſeruato ſure timore premor
Rex mihi ſeruandum dederat me regius enſis.
Terret ⁊ excordem me iubet eſſe timor
Sic ait hæc iuueni ſpem quæ te ſuſcitet arctā

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Vir meus implebit in cruce furis onus
Ipſa viri buſtum reſerat pro fure cathenat
Ipſa vix reſtem ſubligat ipſa viro
Huic merito ſuccūbit eques ſuccumbit amori
Illa loco ligat hos firmus amore thorus
Sola premit viuoſqꝫ metu pœnaqꝫ ſepultos
Fœmina fœmineū nil bene finit opus

¶ Hic ponitur alia fabula cuius documentum eſt tale. ꝙ hoīes adhibendo nimiā fiduciam in mulieribus ſæpiſſime defraudantur et magna patiuntur damna tam in vita ꝗꝫ in morte Iſtud nobis declaratnr fabuloſe. quia Quodam tempore vir quidā exutus hūanis rebus traditus ſepulturæ cuius vxor ſuperſtes ſepulchrum eꝰ frequenter viſitabat. lachrimas ꝛ gemitus væhementer effudit ꝛ ſemper manſerat apud ſepulchrū ita ꝙ vix poterat euelli Eodem igitur tempore quidam iniquus in furto deprehenſus damnatus eſt ſuſpendio Erat autem damnatoꝝ cuidam miliri cuſtodia commiſſa qui obſeruare debuit. ꝛ ne de patibulo damnati tollerentur. ꝟ ſepelirentur Quo facto contigit hunc militem quadā nocte magna cruciari ſiti. et ipſe vndiqꝫ circumſpiciens clamore mulieris ꝑcœpto et lumine ignis ad tumulum viri ſepulti cucurrit. ꝛ humiliter mulierem rogabat pro potu ad extinguendam ſuam ſitim qđ cum mulier feciſſet reuerſus eſt ad damnatorum cuſtodiam ſcilicet furum et aliorum Sequenti vero nocte prefatus miles rediјt ad prefatam mulierem potum ab ipſa poſtulando. Habentes igitur miles ꝛ mulier inuicem dulcia colloquia. incœperunt ardere nimio amore. ſed tandem milite reuertente ad patibulum fur clā ſublatus eſt per amicos ꝛ ſepultus contra legem patriæ. Quare multum inde doluit timens culpam furis in caput proprium redundare Rediјt igitur tercio ad eandem mulierem triſtis ꝛ doloroſus. exponēs cauſam huic mulieri. Mulier igitur abſqꝫ longa deliberationi dedit militi optimum conſilium pro milite ſcilicet ꝙ vir ſuus ſepultus deberet extrahi de ſepulchro ꝛ ſupplere locū in patibulo. Ipſa igitur mulier vna cum milite ligabant corpꝰ viri mortui ad reſtem patibuli. Et ſic manſit prefatus miles in honore. et liber ab enſe regis. Propter quam amiciciam duxit mi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

les hanc mulierē in vxorem Dicit autor in fine ꝙ hæc, mulier pͥſ ſit viuos et mortuos. viuos quidē timore. mortuos quidem poe- na. viuos inq̄ inquātum ad maritū ſepultū quā ipſa ꝓprijs man- bus ad patibulū ligauit Patet ergo ꝙ mulieres rariſſime aliquid boni terminant. eo ꝙ ex natura ſunt inſtabiles ⁊ cito cadūt ab vno propoſito in aliud Allegorice per mulierē pōt intelligi aīa ratio nalis. et per virū ipſum corpus caſtum ſiue mundū. tandem venit moro id eſt delectatio mundi. ⁊ cœpit. i. ducit hoīem ad peccata. ⁊ trahit carnē ad vanitates. ſed mulier. i. anima reſidēs circa tumu lum plorat ⁊ flet. in nocte. i. in conſcientia occulta. tandē cuſtos furis id eſt bonus angelus viſitat illum locū attendens illā cōtri tionem. et tandem ipſam animā trahit in ꝯiugem id eſt æternā beatitudinem.

Rte ſua thais iuuenes irretit amorem:
Fingit ⁊ ex victo fructus amore venit
A multis fert multa procis ex millibus vnū
Eligit huic veri ſpondet amoris opes
Sim tua ſisq̄ meus cupio plus oībus vnum
Te volo ſed nolo munus habere tuum
Percipit ille dolos et reddit qualia ſumpſit.
Sis mea ſimq̄ tuus nos decet equus amor
Viuere nō vellem niſi mecū viuere velles.
Tu mihi ſola ſalus tu mihi ſola quies
Sed falli timeo quia me tua lingua fefellit
Preteriti ratio ſcire futura facit
Vitat auis taxū quā guſtu ſæpe ꝓbauit
Fallere vult hodie ſi qua fefellit heri
Thaida ſi quis amat ſua nō ſe credet amari
Thais amore caret mun⁹ amantis amat.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Hic autoꝛ ponit aliam fabulam cuius documentū eſt ꝙ meretri
cibus non ē fides adhibenda . qꝛ licet dicant amare iuuenes, tñ n̄
amant eos . ſed eoꝝ pecunias Iſtud nobis declaratur de quadā me
retrice. qꝛ accidit quoddm tempe ꝙ hæc mulier noīe thais ꝯſueta
allicere iuuenes propter eoꝝ pecunias elegit vnum valde deuotū
Cui dixit. o care amice ſum adeo inflāmata tuo amoꝛe ꝙ pꝛe om̄i
bus te diligo. quare rogo ꝙ ſis intimus amicus. quia volo perpe
tuis tꝑibꝰ me ſubdē tuis amicicijs. imo tibi ſoli et nulli alteri vo
lo ſeruare amiciciam . nec credas ꝙ te diligo ꝓpter munera tua. ſꝫ
tu ipſe es cauſa amoꝛis Ille autē iuuenis foꝛte pꝛius decœptꝰ ab
ea vel ab alijs ꝯſimilibus conſiderauit mox fraudem p̄dictæ muli
eris ⁊ dixit. neſcio ꝙ diligis me ⁊ ſic ego diligo te nec abſs te viue
re vellem . ſed ꝓpter te potero decipi. ſicut me pꝛius lingua tua de
cepit. ſicut a ſimili apis guſtans amaritudinē taxi ſemꝑ vitat eaꝫ
Et ergo melius eſt vt ego te penitus dimittam. qꝛ mulier talis ē
naturæ ꝙ fallere vult hodie ſi q̄ feſellit heri Concluditur ergo ꝙ
ſi quis amauerit talem mulierem. ſicut erat thais ille reamabitur
ab ea non ꝓpter ſe ſed ꝓpter munera ſua Allegoꝛice per hāc muli
erem poteſt intelligi vana ſpes lucri tꝑalis. et per hunc iuuenem
intelligitur quilibet homo. qꝛ ſicut iuuenis per mulierem decipit
ſic per vanā ſpem lucri tꝑalis ſæpe decipitur Nam frequenter co
pia tꝑalium impedit hoīem a regno cœleſti

St pater eſt natus hic patri cœdere neſcit
Nam fugienda facit ⁊ facienda fugit
Mens vaga diſcurrit et menti conſonat ætas:
Mentis ⁊ ætatis turbine frena fugit
Ira ſenis punit pꝛo nati crimine ſeruos.
Inſtruit iſta ſenem fabula nata ſequi.
Cauta bouē vitulūqꝫ manus ſupponit aratro.
Hic ſubit ille iugum pellit aratoꝛ ait.
Gaude lætus ara tu quē domat vſus arandi
A boue maioꝛi diſcat arare minoꝛ
Non placet vt ſudes ſed des exempla minoꝛi

Qui pede qui pugnat. pugnat abire iugo
Sic domat īdomitū domito boue cautꝰ arator
Sic veterem ſequitur iunior ille bouem
Proficit exemplo multum cautela docendi.
Maioriqȝ ſua cedat in arte minor

Hic autor ponit aliam fabulam cuius documentum eſt ꝙ homo qui habet alios informare debet eis bona exempla ꝓponere Etiam minor debet cedere maiori. nec præceptis eius reſiſtere Iſtud nobis declaratur fabuloſe. Quodam enī tp̄e vir quidā habuit filiuȝ ſibi rebellē præceptis eius nō obedientē. quod videns pater ꝓpter delicta filij ſui ſeruos ſuos increpauit ⁊ caſtigauit. vt ꝑ ſeruos ſuum filium increparet ⁊ emendaret. ⁊ hoc faciens ꝓpoſuit eis iſtam fabulam dicēs ꝙ erat quidā ruſticꝰ qui poſuit vitulum ad aratruȝ qui reſiliuit ⁊ noluit arare. adiunxit ergo ſibi antiquū bouem ⁊ domitum qui erat ꝯſuetus p̄cipiens ꝙ non multū araret. neqȝ ſe nimium fatigaret. ſed preberet bonū exempluȝ boui minori ⁊ ſic bos minor ⁊ rebellis per bouē antiquum inſtrueret ⁊ aſſuefieret ī arādo. a ſimili q̄libet volēs alterum docere ſaltē in moribus. debet ei preponere bona exempla tam in opere q̄ȝ in ſermone. Allegorice per filiū rebellem patris. poſſunt intelligi peccatores dei ⁊ ſic etiā per patrē ſpirituales intelliguntur inſtructores ſcȝ predicatores verbi diuini qui debent precedere peccatores virtuoſis exemplis et doctrinis proponēdo etiā vitam ⁊ exempla ſanctorū. vt ip̄i peccatores ſe exemplis virtutū attracti vitam poſtponūt arroniam

Ipera fabrilem dapis anxia tendit in edez
Incipit hæc limā rodere lima loqui
Neſcis poſſe meū quæ ſit mea gloria neſcis
Dente meo tereris non ego dente tuo
In tenuem ferrum forti molo dente farinā
Et cadit a tritu dura farina meo

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Ferrea parcenti caſtigās vbera morſu.
Aſpera plana ſeco longa forando foro.
Deliras igitur quod dente minaris inermi
Rideo quod ferior vulnera ferre gemis
Fortem fortis amat nā fortē fortior angit
Maiori timeat obuius ire minor

Hic ponitur ālia fabula cuius documentū eſt ꝙ homo impotēs ⁊
debilis nō debet ſe ſociaē fortiori ⁊ potēti. quia frequenter ex hoc
damnum incurrit Subditur ꝙ fortis ſæpe vincitur a fortiori
Iſtud nobis declarat fabuloſe Quodam ei tpe vipera venit ad do
mum cuiuſdā fabri cauſa cibum ſumedi. ⁊ incœpit rodere limam
ferreā.. quod ſentiēs lima dixit . O tu debilis et impotēs non poſ
ſis mihi nocere tuis morſibus. ſed tu volens mihi nocere nocebis
dentibus tuis q: ſum durior q̄ȝ tu es ſine compatione aliqua Naȝ
ego poſſum terere maſſam ferreā in tenuem farinā. ego quideȝ ſe
care poſſum aſpera ⁊ plana. et perforare perforāda. ergo tu es mul
tum fatua ꝙ tu opponis te mihi. quia licet ferior a te. nō tn̄ iñ do
leo. ſed rideo. ⁊ poteris inde reportare vulnera Concluditur ergo
pro documento ꝙ debilis nō opponat ſe fortiori. per limā intelli-
gitur deus omnipotēs. per viperā vero ſtulti peccatores qui ſe di
uine opponūt volūtati per ſua peccata. nō tamē deo ſed ſolū ſibiip
ſis nocere poſſunt

Vgna lupis oppo īt oues ouiūqȝ ſatelles
Eſt canis eſt veruex hac ope fidit oues
Palma diu dormit deſperat turba lupoꝝ.
Eſt ſimulans fœdus fœdere temptat ouem
Fœdus vtrunqȝ fidēs iurato numine firmat.
Jd lupus id ſimplex obſide firmat ouis
Datqȝ lupus mala ſana canes recipitqȝ lupoꝝ
Pignora nec metuit nec ſua damna videt
Dum natura iubet natos vlulare lupinos

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Turba lupina furit fœdera rupta querẽs
Ergo pecus tutoris egens in viſcera mergit
Preſide nuda ſuo ſic tumulatur ouis
Tutorem retinere ſuũ tutiſſima res eſt
Nam ſi tutor abeſt hoſtis obeſſe poteſt

Hic ponitur alia fabula cuius documentũ eſt ꝙ in articulo neceſ-
ſitatis tutũ eſt habere defenſores ⁊ amicos Includitur etiã ꝙ ci-
uitas vel oppidum hñtes ꝯſules ſapiẽtes cauere debent ne expel-
lent illos vel in obſides mittant Iſtud nobis declaratur fabuloſe
Quodã eñ tp̄e oues ⁊ lupi inter ſe habebant guerras. oues q̇deꝫ
ꝓ defenſoribus habebãt canes ⁊ verueces. lupi vero nõ hẽbant ali
quos defenſores. Cum igitur lupi deſperarent de victoria miſerũt
ſuos legatos ad partem aduerſam ad tractandum de pace ⁊ ꝯcor
dia. pace autem facta firmauerũt illam per obſidem . lupi ꝟo oui
bus miſerũt ſuos catulos. ⁊ ecõtra oues lupis dederũt ſuos canes
Cunqꝫ igitur paruuli lupoꝝ ſm naturã cœperũt vlulare. lupi ãt
audientes vlulatũ eoꝝ cum furore venerunt ad ouilia dicẽtes. iã
ſcimus ⁊ intelligim⁹ fœdera pacis ſtatutæ a vobis eſſe fracta. qꝛ
paruuli noſtri quos pẽnes vos habetis in fortitudine ad nos cla
mauerunt auxiliũ ⁊ defenſionem a nobis implorãtes. ⁊ ecce veni-
mus cum furore illorum iniuriã vindicare volentes.

Vo tẽneatur eget nil auſa ſecare ſecuris
Armet eam lucus vir rogat ille fauet
Vir nemus impugnat laſſans in ede ſecurim
Arboris omẽ genus vna ruina trahit
Lucus ait pereo mihimet ſum cauſa pericli:
Me necat ex dono ruſtica dextra meo
Vnde perire queas hoſtem muneriꝰ caueto
Qui dat quo pereat que iuuat hoſte perit

Hic ponitur alia fabula cuius documentum eſt ꝙ faber ĩ arte ſua
peritus ſecurim fabricauerat. ſed vſum illius manubrio deficiẽte.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

habere nō poterat Ille vero vidēs ſe ope ligni indigere nem⁹ ſibi
adeuudum ſciuit Uenit itaqꝫ ad ſiluā ⁊ arbores ſuper neceſſitate
conſuluit. cui reſpondētes dixerunt arbores ꝙ cōſilium ei dáē vel
lent. vt in vtroqꝫ diuites eſſent. lignorum itaqꝫ vulgus vt ſcrip
ta ferūt nemoris regimen dn̄atum albæ ſpinæ dederunt. cuius er
go habenda erat gratia vt ſuper qd̓ petÿt obtineret Rogata ergo
domina nemoris et magiſtra benigne annuit ⁊ orno precœpit. vt
fabro ſubueniret ⁊ cito eum expediret Qd̓ dictum citi⁹ impletuꝫ
ē ⁊ orn⁹ fabro dedit vt de ſe manubriū facēt Fab igiť aptato ſibi ma
nubo ſecuris induſtriā expiri in alio cœpit. q̄ laudē meruit ⁊ incu
di obediens fuiſſe ꝯmendatur Poſt hæc quoqꝫ oē genus lignoꝛuꝫ
voluerat faber ⁊ detrūcat. tūc igitur ardua quercus graui leſa vul
nere ⁊ moleſtias ſuas gracili factio ꝯqueritur quæ ſocia cladis. et
vulnerū flebili voce rn̄dit merito ſuper nos venit iſta deſtructio cū
arma fabri noſtri ſint muneris ⁊ ꝯſilÿ Moraliter ſibi fert dānuꝫ
et cladem qui hoſtem ſuū munit ⁊ armat.

Um cane ſilua lupū ſociat lup⁹ inq̇t amena
Pelle nites in te copia facta patet.
Pro verbis dat verba canis me ditat herilis
Gratia cum dn̄o me cibat ipſa domus.
Nocte vigil fures latratu nuncio tutam.
Seruo domū mihi dat culmus in ede thorū
Hæc monet ore lupus cupio me viuere tecum.
Cōmunē capiāt ocia noſtra cibum
Reddit verba canis cupio te viuere mecū.
Una dabit nobis menſa manuſqꝫ cibum.
Ille fauet ſequiturqꝫ canē gutturqꝫ cāminum.
Reſpicit ⁊ quærit cur cecidere pili.
Inquit ne valeā morſu peccare diurno
Uincula diurna fero nocte iubente vagor
Reddit verba lupus nō eſt mihi copia tanti

Vt fieri ſeruus ventris amorē velim.
Ditior eſt liber mendicus diuite ſeruo
Seruus habet nec ſe nec ſua liber habet
Libertas p̄dulce bonū bona cætera condit
Qua niſi condatur nil ſapit eſca mihi.
Libertas animi cibus eſt ⁊ vera voluptas
Qua qui diues erit ditior eſſe nequit
Nolo velle meū ꝓ turpi vendere lucro
Has qui vendit opes hic facit vt ſit inops
Non bn̄ ꝓ toto libertas venditur auro:
Hoc cœleſte bonū præterit orbis opes.

¶ Hic ponitur alia fabula cuius documentū eſt. ꝙ nihil eſt melius libertate quod oſtenditur per lupum ⁊ canem Quodam enim tempore canis ⁊ lupus obuiauerūt ſibi in campo. lupus canē ſalutauit ⁊ ait illi Care frater q̄ꝫ pulcher es ⁊ iucund⁹ Cui canis rn̄t cauſa eſt quare pulcher ſum ⁊ pinguis. qꝛ dieta ⁊ quies p̄ſtant mihi formæ laudes qm̄ cū pluit ⁊ ningit ſub tecto manere poſſuꝫ nocte et die. ⁊ ſomnos duco quietos. ⁊ læta ſōnia ⁊ nullā habeo ſollicitudinem. qꝛ cibus me⁹ ſemꝑ eſt parat⁹. dn̄s em̄ me ſuo paſcit pane. ⁊ tota familia mihi ꝓijcit oſſa ⁊ pinguia vaſa circueo Et lupus ait O q̄ꝫta melior eſt iſta dieta q̄ꝫ mea. hinc etiā eſt mirandū ſi pellis tua nitida eſt ⁊ pulchra. ⁊ q̄ꝫ beatus eſſem ſi talem vitam ſaltem per annū haberem Et ait illi canis Talem vitam poteris de facili inuenire ſi libera colla tua ſernitio ſubdere vellcs. ſunt caſtra, ſunt villæ ſunt vrbes ⁊ opida in quibus non paruꝫ eris acceptus. ⁊ ſi dn̄m meū nō ꝯtemnis ip̄e de te gaudebit ⁊ libentet te tenebit ſi bonos mores ⁊ obſequiū in pura fide ꝓmiſeris Ad quem lupus optime frater qꝛ bona ſunt mihi verba tua ⁊ dn̄s tuus præ omnibus mihi placet. rogo ergo te ductor mihi adeſſe velis ad eū et mihi apud eum bonus eſſe velis Itaqꝫ villam adeunt lupus ⁊ canis ſociali ꝯfabulatione iter abbreuiantes. Dum autem mutuo ſe reſpiciunt ꝯtigit lupum canis videre collū denudatum ⁊ ꝓtin⁹ ait. quid tibi vult circulus ille in collo tuo Cui canis reſpondit ſolebā in iuuētute mea ꝯtumax eſſe ⁊ ferox ⁊ mordebā taꝫ notos q̄ꝫ

ignotos Tunc iratus dn̄s ⁊ magiſter meus verberibus me domuit ⁊ vinculis dicendo ⁊ docēdo neq; aliquem p̄ter furē ⁊ lupū ap̄lius morderem His ergo auditis lup⁹ de ꝓpoſito ſuo mutat⁹ cani fert dixiſſe Quiquidē ita ē volo tibi grāz dn̄i tui ⁊ pacē cum vinculis relinquere. ego vero ꝓ nulla gratia ⁊ gloria vincula ferre poſſuz. ſit ergo tibi tua ſeruilis conditio ⁊ mihi maneat mea libertas. ſic lupus ad ſiluam ⁊ canis reuerſus eſt ad villā Moraliter vero iucūdum magis eſt miſeriaꝝ eſſe dn̄m q̄ ſeruum diuitiarum ⁊ pauperem in libertate viuere q̄ diuitē ſub alieno nutu atq; ꝯtemptu

Accuſant auidi pes ⁊ manus ocia ventris
Om̄ia ſolus habes lucra labore cares:
Nos labor edomuit te fouet inertia ſorbes
Om̄ia quæ noſtri cura laboris emit
Diſce pati famis acre iugū vel diſce labori
Cedere teq; tui cura laboris alat
Sic ventri ſeruire negat ſe venter inanem:
Comperit orat opem nil dat auara manus
Ille preces iterat iterum fugit illa p̄cantem
In ſtomachi fundo torpet abitq; calor
Victa fame natura fugit vis arida fauces
Obſerat ⁊ ſolitū non finit ire cibum.
Vult epulas dare ſera man⁹ ſed corporis egri.
Perdita vis refugit machina tota perit
Nemo ſibi ſatis eſt eget omnis amic⁹ amico
Si non vis alijs parcere parce tibi

Hic ponitur alia fabula cui⁹ documentum ē q̄ nullus dz hr̄e tantam ꝯfidentiā de ſeipſo q̄ velit carere amicis. ⁊ qui alijs nō vult parcere. ſaltem parcat ſibiipſi Et hoc oſtenditur nobis fabuloſe ꝑ manus et per pedē ⁊ per ventrē Quodā enī tp̄e ꝯtentio facta eſt inter ꝑtes corporis ⁊ dixerunt pedes ⁊ man⁹ ventri ⁊ capiti nr̄ē

debetur grẽ ꝙ vos viuitis ⁊ valetis. nos em̄ inceſſanter currim⁹. inſtanter agimus ⁊ ꝯtrahimus. vn̄ vos gloriã h̄ctis. ſed cedãt lites ⁊ nos labores noſtros inhibere volum⁹. qꝛ ad vſum noſtrum paruo labore indigem⁹. ſic ergo ſiluit rixa ⁊ immenſa lis illa quieuit. Pes itaqꝫ ſtetit quietus ⁊ man⁹ iacuit ocioſa frons dolere cœpit ⁊ ceruix artari Ipſa quoqꝫ fames cerebri nouerca capiti grauamen intulit ꝙ tandẽ manus ⁊ pedes ſenſerunt ⁊ ipſi cœperũt de ventris penuria debilitari Tunc ergo dextra nouit opus ⁊ pedes currere cœperunt vt releuarent ⁊ caput Sed iaꝫ illa longa paſſ⁹ ieiunia. ⁊ iam oblitis ciborum oblatã eſcam rennuit. qꝛ eã recipere non potuit tedio igitur laborabat quẽ morbũ phiſici appetitui ꝯtrariam dicunt Vn̄ etiam Galien⁹ neceſſari⁹ erat. ſed tarde venit ad pedes mortalis egeſtas venter ⁊ man⁹ perierũt ⁊ caput cecidit Moraliter null⁹ debet alium cruciari ne ſe perimat

Simea de turpi queritur nate porrigit aurẽ
Vulpes nec recipit mente ſed aure preces.
Simea ſic fatur natis vt mihi dedec⁹ ornem
Quid prodeſt nimia cãpos inſculpere cauda
Sufficiat caudæ pars mihi parua tuæ
Q̇d mihi prodeſſet eſt tibi pondus iners.
Ille refert nimio damnas de pondere caudam
Eſt breuis eſtqꝫ leuis hæc duo damna q̄rꝫ
Malo vergat humũ q̄ꝫ ſit tibi cauſa decoris
Quã tegat imundas res bene munda nates
Id nimiũ nimio magis ditaret egenum.
Q̇d minimũ minimo credis auare minus

Hic autor ponit aliã fabulã cui⁹ documentum eſt ꝙ illa quæ ſũt modicæ reputationis diuitib⁹ prodeſſent pauperib⁹. ⁊ hoc innuitur per ſimeã ⁊ vulpem Quodã em̄ tp̄e ꝯtigit ꝙ ſimea vidit vulpem longã caudã habentẽ ⁊ gerentem Et dixit ei. miror quid tibi valeat hæc longa cauda. ⁊ ẽ res diſſimi[l]ꝫ cũ tibi ſuperfluit. ego autem ⁊ pueri mei ſine ea naſcimur ⁊ incedimus. Cum ergo ſit tibi magis oneri q̄ꝫ vtilitati maxime. cũ venatores inſequũtur te

vellē vt vita nobiſcū diuideres eā. q̄ꝛ pars illa q̄ tibi ſuperfluit ma
ximū nobis poſſet preſtare honorē Cui vulpes rn̄dit Etiā ſi adeo
eſſet prolixa ⁊ grauis cauda mea vt eā vix trahere poſſem. nec tu.
nec pueri tui inde honorentur Moraliter ſic eſt de diuitibꝰ cupi-
dis ⁊ auaris. licet habeant plus q̄ȝ ſatis. nunq̄ȝ tamen de ſupfluis-
tatibus ſuis minus hn̄tibꝰ impartiri volunt

Vm fora feſtinus lucro petit inſtat aſello
Inſtitor ⁊ preſſum pondere fuſte premit
Ille necem ſperat nece promittente quietem
Sed nece cōpleta viuere pena poteſt
Nam cum bella facit ⁊ timpona pellis aſelli
Hinc laſſatur ⁊ hinc pulſa tonante manu.
Cui ſua vita nocet caueat ſibi rumpere vitā
Nō nece ſed merito iure quieſcit homo

¶ Hic ponitur alia fabula cuiꝰ documentum ē ꝙ nullus ꝓpter
miſeriam dȝ ſperare mortē. q̄ꝛ mors ē terribiliſſima ⁊ hoc oſtendi
tur ꝑ aſinum Quodā em̄ tp̄e ꝯtigit ꝙ q̄dam negociator feſtinās
cum aſino ſuo onuſto nūdinas ingredi grauiter euȝ cedebat Aſi
nus autē plagis ⁊ itinere feſſus optabat vt citius moreretur ſpe-
rans labores ſuos morte terminari. ſed morte eo de pelle ſua facta
ſunt belli tympana quae aſſiduis tunſionibus ⁊ vſibꝰ agebant̄. et
ſic aſinus q̄ ꝑ mortem ſpauerat eſſe ſecurus. etiā poſt mortem coe
debatur vt prius Moraliter ſunt q̄ mortē vocāt vt labor eorū fi
nem hēat. ſic ei fieri putant. ſed mors nō ē labor vita ſi vita fuerit
aſinina. i. mala

Otus voce canū cernus fugit auia ſiluae.
Deſerit arua tenet clauſtra bouina ſubit.
Bos ait aut luci tenebras aut deuia campi
Tutius intraret hinc piger inde leonis
Huc veniet cuſtoſq̄ȝ boum ſtabiliq̄ȝ magiſter
Si duo vel tantū te videt alter obis
Ceruus ait mihi veſtra necem clemētia demat

Condite me tenebris dū iubet vmbra fugam
Hunc tumulant fœno p̄ſepe reuiſit arator
Hic abit ac ceruus vitaſſe pericula gaudet
Bobus ait grates e quibus vnus ait
Eſt leue vitare cecum ſi venerit argus.
Argum ſi poteris vincere victor eris
Centum fert oculos cui ſe debere fatētur
Et domus ⁊ ſerui tota. totaqꝫ iure loci.
Res tua te reperit argus res altera cetum
Qui tibi dormitat ſcit vigilare ſibi
Hic ſilet argus iuit ſtabulū bobuſqꝫ miniſtrat.
Plus æquo tenues viderat eſſe boues
Dum munit p̄ſæpe cibo dum fulgurat ira
Auſa videre diem cornua longa patent
Quid latet hic quid ait video ſentitqꝫ latentē
Et bona fortunæ munera lætus habet
Exulis eſt nō eſſe ſuum, vigilare potentis
Stertere ſeruoꝝ velle iuuare pōt

¶ Hic ponitur alia fabula cui⁹ documentū ē ꝙ ſtertere ē ſeruoꝝ
⁊ vigilare dn̄oꝝ. Et hoc declarat nobis fabuloſe per ceruū. Quo-
dam em̄ tp̄e ceruus venatorū ſtrepitu perturbat⁹ vt mortē euade
ret villā petijt ⁊ bobus ſociatus cū eis ad p̄ſepia intrauit Cui bos
fertur dixiſſe Quid tibi voluiſti miſer huc ad mortē venire. ſilua
te melius ſeruaret aut leuis vngula ſeruaret te in campo. At ille
reſpondit. Supplex precor te vt mihi parcere velis ⁊ nō me pro
dere. q̄ȝ iā in crepuſculo ſaluus abire potero. his dictis ſecuro loco
ſe poſuit. ſic itaqꝫ latitās bubulco boues paſcente occultus reman
ſit. hinc ille gauiſus grates bob⁹ reddit ꝙ fugiēti locū dediſſent. ſi
deqꝫ ſuā i eo nō leſiſſet tūc vn⁹ corpe grādis ⁊ g̃uis ān̄is ait illi ſal

uum te forte quidē volumꝰ. ſed cauēdum eſt ne ab alio videaris h
centū habet oculos. ille eſt qui nobis dn̄atur a quo ſi fueris viſus.
nihil preter vitā offerre poteris Cum hoec agerent bos ⁊ ceruus i
grediuntur ſtabulum domus. et qꝛ nuper viderant ſeruoꝝ negli
gentia boues macelentos acceſſit ad preſepia curam boum habēs.
Dum ergo preſepia diligenter exquirit cornu latitantis iuſtis ap
ꝑhendit. vocariſqꝫ ad ſe bubulcis de ceruo inquirit quādo vel qūo
ſtabulum intrauerat At illi neſcire dixerunt Sauiſus ergo domi
nus ceruum ſalutauit et in eo ſibi ꝯplacuit. Moraliter vtile ē fu
gere cum pugnam ſaluare non potes. prodeſt etiam dn̄o rebus ſu
is curam præſtare ⁊ diligentiam

Ert iudeus opes ſed onꝰ fert pectore maiꝰ
Intus adurit eum cura laborqꝫ foris
Ergo metu dandi ſibi munera regis amorem
Firmat vt accepto pre duce tutus eat.
Regius hunc pincerna regit cor cuiꝰ adurit
Auri dira fames qui parat enſe nephas
Silua patet ſubeunt iudeus in ore ſequētis
Cor notat ipſe ſequor dixit ⁊ ille negat
Et gladium nudans nemo ſciet inquit obito
Ille refert ſcelus hoc iſta loquetur auis.
Proſulit ex dumo perdix hanc indice ſignat
Mox rapit enſe capit ⁊ opes metit in ſcobe funꝰ
Celat agit celeres annus in orbe rotas
Perdices domini cenæ pincerna miniſtrat
Ridet ⁊ a riſu vix vacat ille ſuo
Rex audire cupit hic differt dicere cām.
Fit locus ambo ſedent hic ſilet ille refert
Rex dolet ⁊ læto mentitur gaudia vultu
Regis conſilium conſilioqꝫ ſedet

Pincernā crucis eſſe reum ſententia prodit.
Crux merito punit iure fauente crucis
Vt premas quē q̄ꝫ nullū tibi ſuadeat aurum
Nā decꝰ ⁊ vitam mœſta rapina rapit

Hic ponitur alia fabula cuius documentum eſt tale ꝙ nullꝰ p̄ſu mat alium interficere vt capiat bona ſua quia tales ad malū finez deueniunt Et hoc oſtenditur nobis per quendā iudeū qui habuit multa bona ⁊ debebat tranſire per nemꝰ a quo ꝓpter timorez quē habuit libenter habuiſſet ductorem. quare acceſſit ad dominnū il lius petens ductorē vt ſecure poſſet tranſire ꝑ terrā ſuā. ⁊ datus eſt ei pincerna domini. qui videns iudeuz habere multa cogitauit eum interficere Judeus ꝯſiderans maliciā in facie ſua dixit. præ cedas ego ſequor. pincerna rennuit. ⁊ euaginauit gladium ſuum dicēs. nullus videbit ego interficiam te Judeus dixit iſta auis re uelabit latrocinium tuū. et ſtatim ex diuinis perdix quædā proſi lijt. pincerna vero nō curauit. vnde interfecit eū ⁊ corpꝰ ſepeliuit. Poſtea accidit ꝙ pincerna debebat domino ſuo p̄ntare ꝑdices. ibi cœpit tantū ridere ꝙ vix poterat loqui Dominꝰ autē hoc videns voluit ſcire cauſam riſus Pincerna petiuit dilationem. poſtea ip ſis ſedentibꝰ ſimul retulit qualiter iudeum interfecit ⁊ ſumpſit bo na eius. tūc dominus doluit. tamen ſimulauit læticiā ⁊ ꝯuocauit couſilium ſuū. ⁊ reuelauit ꝯſilium ſuū. ⁊ reuelauit ipſis ꝯſulibus quæ facta fuerunt. vnde arreptus eſt ⁊ in patibulo ſuſpenſꝰ ⁊ me rito ⁊ digne

Iuis eques ſub rege manēt hic p̄lia regis.
Hic diſpenſat opes hic vir at ille ſenex
Inuidæ perflata genas ignita dolorum
Flāmis fax iuuenē mordet honore ſenis
Regis in aure truces fingit de ciue q̄relas
Eſt tibi nō paſtor ſed lupus iſte ſenex
Ditant furta ſenem creſcit ſua copia furtis.
Eſt ſua de cenſu gaza reciſa tuo.
Firmabo mea verba manu ſua furta fateri

Hūc faciā bello iudice verus ero
Iſta mouēt obiecta ſenē plus debilis ætas
Hunc mouet ac ſenij crimine viſus obes.
Parcunt iura ſeni ſi pro ſene pugnat amicus
Cui nullius amor fœnoris arma probet
Mendicat pugileꝫ ſed abeſt qui pugnat aīcus
Nam refugit viſo turbine falſus amor.
Dum fortūa tonat fugitiuos terret amicꝰ
Et quis amat quis non ſola procella docet.
Cœ̄na trahit ciuem differt nox vna duellum
Sollicitat menſam iuſta q̄rela ſenis.
Quos meritis emi multos mihi fecit amicos.
Longa dies cunctos abſtulit hora breuis.
De tot amicoꝝ populo nō reſtitit vnus
Quāqꝫ dedi multis nemo repēſat opem
Rebar pace frui mea paci cōgruit ætas
Sed mea turbauit gaudia liuor edax
Hoſti multa meo palmā pepigere tepeſco
Ille calet careo viribus ille viget
Arma parū noui ſe totum prebuit armis
Eſt mihi viſus ebes viſus acutus ei.
Nil mihi ſpondet opem niſi iuſtæ gratia cauſæ
De fragili q̄ritur p̄ſide cauſa potens
Corporis eclipſim timet alti copia cordis
Nam fragili peccat mens animoſa manu.
Si turpis nitide mēdax infamia vitæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Infigit maculas quid intuiſſe iuuat
Deſperat lugetqȝ ſenex hūc feuit arator
Qui ſenis arua colit ānua lucra ferens
Me ſtimulat pietas pro te nūc ferre duellum
Eſt mihi pro domino dextra parata meo
Ecce dies oritur locus ē tēpuſqȝ duelli.
Stāt pugiles ineāt mente manuqȝ ſimul.
Eſt eq̄ti fetidū quod ſtet quod pugnat arator.
Seqȝ putat victū ni cito vincat eques
Nil de ſe retinet virtus oblita futuri
Dextra corporeas prodiga fundit opes
Ictus ipſe ſuos ſteriles expendit in vſus
Et feriēs hoſtem ſe magis hoſte ferit
Sed ꝓpriæ virtutis opes abſcōdit arator
Dum locꝰ expēſæ detur ⁊ hora ſuæ
Aut motu fallit aut armis temperat ictus
Producit minas frontis vtrunqȝ iubar
Dormitans vigilat ⁊ ceſſans cogitat ictus
Et metuēs audet dextra locūqȝ notat
Hæc mora nō artis ratio ſed culpa timoris.
Creditur arte fruēs eē videtur iners
Gaudet eques viciſſe putās ſpernitqȝ bubulcū
Sudorēqȝ ſuū tergit ab ore ſuo
Ecce morā neſcit equitē ſpeculata morantem.
In cubiti nodum ruſtica claua ferit
Huius plaga loci totius corporis aufert

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Robur cædit eques ſe quæ cadente ſedet.
O noua ſimplicitas ſedet ipſe notatqꝫ ſedētē
Quod niſi ſurgat eques ſurgere velle negat
Surge bubulcus ait cui miles ſurgere nolo
Alter ait ſed eas meqꝫ ſedere licet.
Turba ſtupet præfectus adeſt eq̄tiqꝫ morāti
Jmpat aut aut pugnet ſuperatus ait
Heret eques tūc præfect⁹ te vicit arator
Pugna cadit regi panditur ordo rei
Rex ait incœptum ſoluas præfecte duellum
Dedecus explanat ille vel ille ſuum.
Pugna redit mileſqꝫ ſedet velut ante ſedebat.
Surge bubulcus ait non volo miles ait.
Cultor ait ſi ſtare negas me ſtare negabo
Surgere ſi temptas ſurgere promptus ero.
Ambo ſedent ridet populus p̄ſeſqꝫ bubulco
Jntonat aut pugnes aut fuge tempus abit
Cultor ait ſurgat cadet ſi ſurgere negat
Percute præſes ait percute ſurget eques
Te decet aut illū victi ſibi ponere nomen
Hoc mihi nō ponam nomen arator ait
Surge ſurge miſer nam turpe ferire ſedentem.
Eſt mihi ſicqꝫ tibi turpe ſedendo mori
Sic ait ⁊ timidum pungit rogat ille ferentem.
Parce mihi vincor ſupplico vincor abi.
Læta nouat fortuna ſenem ſenis vnicus heres

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Scribitur ⁊ dignas intrat arator opes.
Jus ſupat vires ſors aſpera monſtrat amicos
Plus confert odio gracia fraude fides
Fine ſui verſu gemino quod cogitat omnis
Fabula declarat datqꝫ quod intus habet.

❡ Hic ponitur hiſtoria cui⁹ documentū eſt ꝙ iuſticia antecedit violentiā Etiam implicatur ꝙ in neceſſitatis articulo vera dilectio approbat. ⁊ ꝙ grā antecedit odium. et fides fraudem Et hoc oñditur per duos famulantes vni regi. ſcʒ ciuem antiquū ⁊ militem iuuenē Vñ iſti duo diu ſeruierunt regi. ⁊ miles cœpit inuidere ciui. qꝛ magnā hrēt copiam tpalium Quare acceſſit ad regem dicens Jſte ciuis nō eſt vobis paſtor. immo lupus. qꝛ multū ditat⁹ eſt ꝑ bona veſtra quæ furtiue accœpit. ⁊ ꝙ verba mea ſūt vera probabo ꝓprio corpore meo ſi velit negare vnde vocauit ciuem in duellum. ſed cū multa erant cōtraria ciui. vnū fuit maius ſcilicet ſenectus debilis. et ergo rex ꝯceſſit ſibi ſi haberet amicum qui ſine premio duellum iniret ꝙ ipſum acciperet. quare temptauit aicos plurimos. ſed nullū inuenire potuit qui ꝓ eo duellum accœptaret Tandē fecit cœnā magnā ⁊ vocauit oēs aicos ſuos ꝯquerēs de iniuria ſibi illata. ſed vnus miſertus ē ſui. vñ dixit quondam mľtos amicos habui quos meritis procuraui. nūc autem nullus opē recompenſat. putabam pacifice viuere ſed inuidia perturbauit me ⁊ ꝙ magis timeo. multi ſpondent victoriā aduerſario meo. quia ipſe eſt fortis ⁊ arma nouit. ego autem non. vnde nihil ē ꝓ me. niſi ꝙ cauſa mea eſt iuſta Tunc venit arator iſtius ſenis dicēs. Aſſumā eū̄ duellū pro vobis ꝙ audiens ciuis gauiſus eſt Et tūc aſſignata eſt dies in qua ipſi ꝯuenerunt Et cum eſſet ibi miles ꝯfidēs de ſeipſo putauit primo ictu interficere ipſum aratorē Arator āt clipeo ſe defendit. Miles vero valde impetuoſus magis ipſū inuaſit ictus ſuos inutiliter expendēdo Arator aūt abſcondit vires ſuas. quare circūſtantes putabant ipſū eē victum. ⁊ ꝙ cā timoris ſe non defendiſſet. ſed non fuit ita Tunc miles ipſum deuictum putans abſtergebat ſudorem a facie ſua Arator conſiderans militeʒ fatigatū accœpit baculū et viriliter tetigit eū ſuper nodum cubiti ſui ꝙ ad terram ꝓſtrat⁹ eſt Arator vidēs hoc dixit ſurge Miles dixit nō poſſum ſurgere Arator dixit. ſi ſedeas ego etiā volo ſedē

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Tūc præfectus dixit militi ꝙ pugnaret vel victū ſe fateretur Mi
les vero nō ſurrexit. iteꝝ demandabatur regi ſic eſſe. volo ꝙ ſic ꝑ
ficiant duellū Quare prefectus iteꝝ dixit ipſis ꝙ pugnarent Tūc
ſurrexit arator dicens. dn̄e ſurge Cui miles volo ſurgere Arator
dixit ſi ſurrexeris ego ſurgam. ſi ſeſſeris etiam ſedebo Tūc popul⁹
circumſtans riſit Iterum prefectus dixit aratori. vel pugnas vel
dicas te victū Arator dixit ſi ipſe vellet ſurgere caderet Cui præ
fectus ꝑcuties eum ⁊ ſurgat. qꝛ tu habebis nomen victi vel ipſe.
Arator dixit non habebo nomē victi ⁊ ſurgens dixit militi. ſurge
miſer Turpe eīm eſt mihi ſedentem te percutere Similiter turpe
eſt tibi ſedendo mori Et cum nō ſurgeret cœpit ipſū pungere ⁊ ꝑ
cutere Tunc miles rogauit eum vt parceret ei ⁊ dedit ſe victum.
Quo facto ciuis multū gauiſus fuit ⁊ fecit aratorem heredem om
nium bonoꝝ ſuoꝝ. eo ꝙ ſic ipſum a morte liberauit Et per hoc be
ne oſtendit quis ſit ver⁹ amicus et quis falſus. In fine dicit ꝙ
moralitas cuiuſlibet fabulæ in fine duob⁹ verſibus ꝯcluditur.
Moraliter per ciuem pōt intelligi vir bonus ⁊ religioſus. ꝑ mili
tem mali ⁊ inuidi. qui ſemꝑ interpretantur opera iuſti viri ad fi
nem malū dicentes. ꝙ quid boni faciat hoc ꝓpter vanam gloriam
facit. cum tandē iſte bonus et religioſus vir ponitur in ſenectute.
et extremitate vitæ ſuæ in qua ipſum duellare oporteat. reddēdo
rationem de omnibus factis ſuis Et cum nō inuenit aliquē ami
cum quo ſe defendere poſſet a morte æterna. poſtremo venit ruſti
cus. i. fides bona et recta quæ liberat ipm̄ a manibus inimici. id ē
diaboli a quo nos liberare dignetur qui trinus ⁊ vnus viuit ⁊ reg
nat in ſecula ſeculorum. A M E N

Finit Eſopus fabulator ꝓclariſſim⁹ cuꝫ ſuis
moraliſationib⁹ ad noſtrā inſtructionē pulcher
rime appoſitis Impreſſus Dauantriæ per me
Richardum paffroed. viceſimaquarta die men
ſis Decembris

20/6

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

pater noster qui es

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
170 G 21